

૬૮૧૮

ગંગા પ્રેસ કંપની લિમિટેડ-અમદાવાદ.

આવૃત્તિ ૧ લી, પ્રત ૧૦૦૦.

કિંમત રૂ. ૦-૩-૦.

પોષ્ટિંગ ૦-૦-૬.

૬૮૧૮

પ્રભાત પોથી.

રચનાર

પરવતસિંહ હમીરસિંહ,

ઝણોર, સ્કુલ-આસીસ્ટન્ટ-માસ્તર.

સંગિત રામરાવણ નાટક વિગેરેના કર્તા.

સંવત ૧૯૫૪

સન ૧૯૬૮.

યુનિયન પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ કંપની લિમિટેડ—અમદાવાદ.

આવૃત્તિ ૧ લી પ્રત ૧૦૦૦.

કિંમત રૂ. ૦-૩-૦.

પોસ્ટેજ ૦-૦-૬.

૬૮૫

પ્રભાત પોથી.

રચનાર

પરવતસિંહ હમોરસિંહ

જીણેર, સકુલ-આસીસ્કન્ટ-માસ્તર.

અનિ. રામરાવણ નાટક વિજેરના તા.

સંવત ૧૯૫૪.

સન ૧૯૬૮.

કરુણા રસ પ્રાધાન્ય શ્રી કુસંપ નિષેધક સંગિત રામ રાવણ નાટક.

અષ્ટાંકી.

એક રમુજ ફારસ સાથે.

છપાઇ બહાર પડ્યું છે.

જૂદી જૂદી જાતના સેંકડો રાગનાં છસો ગાયનથી ભરપૂર-
જેમાં મોરબી, વાંકાનેર, મુંબઈ ગૂજરાતી વિગેરે પ્રખ્યાત ના-
ટક કંપનીના નાટકોમાંના તમામ પ્રખ્યાત ને સરસ રાગોનો સ-
માવેશ કરેલો છે. રામાયણની વિરસ કથાનું કાષ્ઠપિણ અવનવું
નથી જ. માટે એમાં શી શી જાખતોનો સમાવેશ કરેલો છે, તે
કહેવાની જરૂર નથી. આળક, જૂવાન તથા વૃદ્ધ માણસોના
નન પસંદ પદ્ધતી રાખવામાં આવી છે. તથા દરેક રાગનું નામ,
રૂરપુરી ટેક અને તે સાથે તાલ પણ જણાવવામાં આવી છે. માટે
ગાયનના શોખીનો તથા નવા નવા રાગો શીખવાની ખાતર રા-
મનારને ઘણું ઉપયોગી છે જેની સેંકડો નકલો હું મૂલતમાં ખપી
ગઈ છે. ફક્ત થોડી જ નકલો હવે શિલકમાં છે. એ પૂસ્તકની
પ્રશંસા સંબંધી ખાત્રી એટલી જ કે તે વાંચ્યા પછી તાપે
પડે તો તેના લીધેલા પૈસા પાછા આપી પૂસ્તક પ્રાપ્ત કરેલા અ-
ત્યાર છે (પૂસ્તક સારી સ્થિતિમાં હશે તો)
૩. ૦—૮—૦ પોષ્ટેજ માફ.

અર્પણ પાત્રિકા.

મિત્ર મિત્ર

રા. પટેલ ભગવાન ત્રીકમભાઈ,
માજી પોલીસ પટેલ અને ઉવરાતદાર,
મુ. સુ. રાહાડ.
સવૈયા એકત્રીસા.

લાયક કણખી લેખું લેઉવા, રા'ડ ગામ વિષે વિશ્રામ;
નોજ જ્ઞાતિ વિષે પ્રખ્યાતિ, ચુર્કર માંય ગળવ્યું નામ.
કુળ તારક પાળક પામરના, દુઃખ દાગિદ્ર તણું દળનાર;
ભેટ ધરૂં રચી પ્રભાત પોથી, સ્નેહ સહિત કરશે સ્વીકાર. ૧
દર કરી મદ વર્ષા શાન્તિ, રાણી શુભ જાણીને સુખકાર;
વશીકરણ સમ વાણી વેરી, પણ વશ થે વરને નીરવાર.
દયા તણા દરિયાવ ભાવ, ભક્તિપર સંપુરણ ધરનાર;
ભેટ ધરૂં રચી પ્રભાત પોથી, સ્નેહ સહિત કરશે સ્વીકાર. ૨
દિલ તણા ઉદાર દિન, દાતાર દિશે નિતિ, ભંડાર;
સમદ્રષ્ટિ દાખો સૌ જન પર, કદિ ન કિંચિત કરતા ખ્યાર.
વિદ્યાશ્રી કનકવેલની, વૃદ્ધિ થવા સિંચો ધન વાર,
ભેટ ધરૂં રચી પ્રભાત પોથી સ્નેહ સહિત કરશે સ્વીકાર. ૩
સત્ય શિળ સતોષ આદિ શુભ, ગુણ તણા દિશે શણગાર,
પવિત્ર મારા મિત્ર આપ, દરશાવો મૂળ પર પૂરાણ ખ્યાર;
પરવત સ્નેહ સદૈવ રહેવા, આપ તણા ધરી ખ્યાર અપાર;
ભેટ ધરૂં રચી પ્રભાત પોથી, સ્નેહ સહિત કરશે સ્વીકાર. ૪
જણાર. } લી. હુંહું આપનો સુમેચ્છક સ્નેહી મિત્ર
તા. ૧૫—૪—૯૮ }

અંતરકર્તા.

સુકલતિર્થ મહાત્મ.

છપાઈ બહાર પડ્યું છે.

સદરહુ પુસ્તક દેવ લોકોની તપશ્ચર્યાથી ઉંકારેશ્વર મહાદેવ
કેવી રીતે પ્રગટ થયા તથા તેમનો મહિમા કેવી રીતે પ્રસયો વિ-
ગરે હકિકત શ્રી નર્મદાખંડમાંથી સંસાધન કરી સ્ત્રીઓમાં
વાતા પ્રખ્યાત જૂદા જૂદા ગરબાના રાગોમાં રચવામાં આવ્યું છે
કિંમત ફક્ત રૂ. ૦-૨-૦ પોસ્ટેજ માફ.

કર્તા
પરવતસિંહ હમીરસિંહ. } ઝણારસ્કુલ, આસીરહન્ટ માનવ.
તથા } પોષ્ટ-અમારગામ.
રામસિંહ માનસિંહ.

એકવાર વાપરી અમારા પ્રમાણીક પણાની ખાતી કરે
દરાજનો આકસીર અર્ક.

રૂ. ૧૦ તું ધનામ.

આ રામબાણ અર્ક ઘણા વરસની જુની કાળી યા લાલ દરા-
જનો ફક્ત ત્રણજ દિવસ લગાડવાથી જડમૂળથી નાશ કરે છે આ
અર્ક વિધિ પૂર્વક વાપર્યા છતાં દરાજ મટતી નથી ગોમ સાખીત કરી
આપનારને દવાના લીધેલા પૈસા પાછા આપી ઉપર લખેલું ધનામ
આપવા અમે તૈયાર છીએ. કિંમત તોલા ૧ ની શીશીના બે આના
નો ૨ ની શીશીના ચાર આના ને પાંચ તોલાની શીશીના આઠ આના

ખરજવાનો અર્ક.

આ રામબાણ અર્ક ઘણા જુના ખરજવાનો પણ નાશ કરે છે
એ નીઃસદેહ માનવું કિમત ઉપર મુજબ.

(દવા વાપરવાની વિધિ શીશી સાથે જણાવવામાં આવશે.)

ખનાવનાર,

પી. એચ એન્ડ આર. એમ, ની કુખની,
ઝણાર, પો. અમાર ગામ.

શ્રી

૬૮૧૮

પ્રભાત પોથી.

મંગળાચરણ.

સાદુલવિકીરિત છંદ.

ઘંગારે સ્ત્રી સહી ભજે, ગણપતિ, પંથી જતાં વાટરે,
વિપ્રો ભાવ થકી ભજે, ભણુતરે, સોની ઘડે ઘાટરે;
વેપારે વણીકો સ્તવે, નરપતિ, ખેસે ખરે પાટરે,
માટે હું પણ આ સમે, સ્તવું ટળે, જ્યેષ્ઠ ઉચ્ચાટરે.

જીવોપદેશ.

પ્રભાત ૧ લો (રાગ રામગ્રી.)

(કોણુ એ સમાના કામની દત્ત ક્ષણીએલરામા—એરાગ.)

આ પ્રભાત બીજાવરમાં પણ ગવાય છે.

થયોરે પ્રભાત જે પ્રાણીઆ, ઉઠી ગણુપત ગાને;
મૂઠ મતિના મૂરખારે, સુધ રહ્યા છે શાને. થયોરે. ૧
ગણુપત ગુણુનીધી ભર્યા, દુઃખી દીનના દાતા;
શંકર જેના તાત છેરે, જેની પાર્વતિ માતા. થયોરે. ૨
લાલ ને લક્ષ્મી સુત છે, મહા યુદ્ધ નિધાન;

સુધ યુધ નારી સંગે રહીરે, વાયુ વાય છે વાન. થયોરે. ૩
 સીંદુર અંગ સોહામણું, ગળે પૂજપતી માળ;
 હુંદળો દુઃખ ભંજનોરે, સેજે સુખ કરનાર. થયોરે. ૪
 સુંદર વાસ કેલાશ છે, *સમીર શીતળ વાય;
 મન સદા રહે મગ્નમારે, ત્રણે તાપ ટળાય. થયોરે. ૫
 ચંદન પાન પૂજો ચડે, આરોગે મીઠ મેવા;
 પરવત વિદ્ય વિદ્યારણ્યએરે, શંકર સુત મહાદેવા. થયોરે. ૬

પ્રભાત ૨ જે (રાગ દીપક.)

આ પ્રભાત ભેરવી તથા ગઝલમાં પણ ગવાય છે.
 (ઉઠ પ્રભાત સમર લે તું શ્રી ગણેશ દેવા—એ રાગ.)
 ઉઠ પ્રભાત સુધ રહો શું, ગોવિંદના ગુણ ગાની;
 સમર સમર શ્રી પતિને, ભર ભોગી જતી. ઉઠ. ૧
 અમર નામ થશે અવનીમાં, શુભ કરેથી સેવા;
 સકલ વિદ્ય એ વિદ્યારે, સેવા મીઠા મેવા. ઉઠ. ૨
 સકલ વિદ્યના આધારા, મંગળ કર મોરારી;
 પરવત એ પાપી જગ્ય, આંખ જે ઉઘાડી. ઉઠ ૩

પ્રભાત ૩ જે (રાગ સદર.)

મૂઢ મતિના માનવી, ઉઠી પ્રભાત પેલો;
 સમરવાના સ્વામ મૂઢી, કરવા નિંદા વેલો. મૂઢ. ૧
 એથી કહે તું શું કમાશે, જશે જમને દારા;
 લેખું લાં લેવાશે થશે, હાલ ખેહાલ તારા. મૂઢ. ૨
 ગાળાગાળી શું કરીને, *રાસભ થાય રાજ;
 પરવત કે' સુંદરસ્થામ, સમર પાપી પાજ. મૂઢ. ૩

પ્રભાત ૪ થો (રાગ સદર.)

સમર લેને શ્રી હરિ, ફરી ફરી તું આયો;
 આ અવતાર ઉત્તમજ આલ્યો, ગોવિંદ ના ઘડી ગાયો. સમર. ૧
 સાર અસાર ન કાંઈ પિયારે, પાપથી પીંડ ભરાયો;
 લેતાં નામ ન ખેસે દામ, એજે જન્મ મમાયો. સમર. ૨
 કાળ ગ્રહી તું થડ વિસારે, મૂરખમાં મનાયો;
 પરવત કે' પ્રભુ સમર, નહિ તો જો પછડાયો. સમર. ૩

પ્રભાત ૫ મો (રાગ સદર.)

પાપી પોઠી શું રહ્યો, આંખ જો ઉઘાડી;
 કાળ રહ્યો જો કાળ ભરીને, ઉઠ લેશે ઉપાડી. પાપી. ૧
 સંસાર આ સ્વપ્નાવત જાણી, ના કર પાપના *પુંજ;
 અદ્ય આ સુખ ના ફસાતો, આગલો લાભ જો તુંજ. પાપી ૨
 સમર સમર સમર સ્યામ, મોહ માયા દે મેલી;
 પરવત કે' પ્રીતમ વિણ, અંત સમે નહિ ખેલી. પાપી. ૩

પ્રભાત ૬ ઠો (રાગ સદર.)

માયામાં શું મોહી રહ્યો, જો જરા વિચારી;
 માતા ઉદરમાં અકળાર્ધ, પોતે રહ્યો પોકારી. માયા. ૧
 વદનથી વદતો વિનવીને, મૂકત કરો મોરારી;
 હવે ભુલું હરી નહિ હું, અર્જ લો ઉતારી. માયા. ૨
 તે વિસરીને વહ્યો વનિતામાં, લાલચમાં લપટાયો;
 પરવત કે' વિણ વિસારી, ઘણા ઘણાને ધાયો. માયા. ૩

પ્રભાત ૭ મો (રાગ રામઘો.)

(કોણ એ સમાના કામની, દત્ત ફળીએલ રામા-એ રાગ.)

બજતું ભુરને ભાવથી, હડી પેલાં પ્રભાતે;
 સૂતો સોડ શું તાણીનેરે, મુવા મૂઠ નીરાંતે. બજ. ૧
 પોપટ મેના પ્રીતથી, સીલા રામ સંભારે;
 તો અવતાર ઉત્તમ લક્ષ્મરે, વિભુ ક્રમ વિસારે. બજ. ૨
 જગના જીવન જાણુજે, નોધારાના આધાર;
 અગપતિ*ઈડ અચાવીયાંરે, ખાંડવ વન નીરધાર. બજ. ૩
 સંકટ હર સુખ હાયકો, ભક્તને વશ વાલો;
 સુધનવાની સ્હાય કરીરે, તાતા તેલે ઉગાર્યો. બજ. ૪
 સવરી બીલારાણી ભક્તની, ખાનાની પત રાખી;
 જોર તે એંઠા આરોગીયાંરે, ભાવટ ભવનીરે ભાગી. બજ. ૫
 સર્વ મોહ સંસાર છે, જોને જીવ વિચારી;
 પરવત પાસમાં શું ફસીરે, વિસારે વનમાળી. બજ. ૬

પ્રભાત ૮ મો (રાગ સહર,)

મેલ તું મેલ ગમતા અધી, ખોટી *ખલકની માયા;
 ખેલ તું ખોટા આ ખેલમાંરે, જશે જરૂર જે જાયા. મેલ. ૧
 લક્ષપતિ લેર માણુતા, મહિપત ખોટા મનાતા;
 દુસ્મન દેખી ડરી મરેરે, એવા પણ રહ્યા જતા. મેલ. ૨
 સોના સમી ધડી જાય છે, ફરી ફરી હાથ ન આવે;
 માટે હુરી ભજ ભાવથીરે, દાસ પરવત કા'વે. મેલ. ૩

પ્રભાત ૯ મો (રાગ કાલેરો.)

આ પ્રભાત દુમરી, લાવણી, ભેરવી, ગરબી, કનરો, સા-
 મેરી, ધનાશ્રી, ધોળ. ઈ. રાગમાં પણ ગણાય છે.

(જીવલહરી તને હરી ગુણુ ગાતાં, આવડું આળસ
ક્યાંથીરે—એ રાગ.

ઉઠ અભાગી અઘેરી થું ઘેરે, જોને પ્રભાત થયોછેરે;
દિનકર* પોને દરશન દેવા, આવીને ઉમો રહ્યોછેરે. ઉઠ. ૧
માટે આંખ ઉઘાડી જો અંધા, પંખી કલોલ કરેછેરે;
ચક્ષીઓ ચકચક કરવા લાગી, મેના મધુર બણેછેરે. ઉઠ. ૨
પોપટ મોર મધુરી વાણી, કા કા કરેછે 'કાગારે;
અવણુ કરજો દેવ મંદીરમાં, ધનન ધન ધંટ વાગ્યારે. ઉઠ. ૩
જીવતી જોને જળ ભરવા ચાલી, વાત વિનોદની કરતીરે;
હરીજન ગોવિંદના ગુણુ ગાયે, વાણી મધુર ચિત હરતીરે. ઉઠ. ૪
વિદ્યાબ્યાસ કરે જન કોઈ, ઉડી પ્રભાતે વે'લારે;
તો પરવત ઉડી તું ગાની, ગોવિંદના ગુણુ ઘેલારે. ઉઠ. ૫

પ્રભાત ૧૦ મો (રાગ સદર.)

સમર સમર તું શ્રી હરી ભાવે, તો જીવસાગર તરશેરે;
આરે વચન નવ માને પ્રાણી, તો રોઈ રોઈતું મરશેરે. સમર. ૧
સગાં સમંધી અંતરનાં સૌ, સંસ્કારે મળી આવેરે;
જળ વમળ માયાની એ મોટી, જોટીને સલ હરાવેરે. સમર. ૨
આ ધરખાર નહિ જર આવે, આવે ન માયને આપરે;
અંત સમે જીવ એકલાં જીવું, સંગમાં પુણ્યને પાપરે. સમર. ૩
વાદળ રંગ પલટે જ્યમ પ્રાણી, લમ આ વય વહી જાશેરે;
રામ રહેમાં રતી નવ રાખે, પાછળથી પરતાશેરે. સમર. ૪
હુઃખસાગર સંસાર આ મોટો, ધારે તે થકી તરવારે;
તો જીવ જૂદર પ્રાણી પ્રીતે, કૂકૂત સૌ પરહરવારે. સમર. ૫

આરે પ્રભાત જે નર યા નારી, પ્રાતઃસમે ઉડી ગાશેરે;
કે' પરવત શ્રી હરીને સમરતાં, વૈકુંઠમાં પહો જશેરે. સમર. ૬

પ્રભાત ૧૧ મો (રાગ સદર.)

રે મનવા મન ચેત સવેળા, ભજ ભવતારણુ ભાવેરે;
ફરી ફરી આવો સમય ન આવે, આયુષ એજે ગુમાવેરે. રે. ૧
વરસ થયાં તને સોળજ ન્યારે, પરણ્યામાં મદમાતોરે;
ત્રીશ વરસ તુજ એમજ વીલાં, હરીના ગુણ નહિ ગાતોરે રે. ૨
સાઠ થતાં તુજ શક્તિ ભાગી, તોય હરી નવ ગાવારે;
સર્ગાં સખાંધી કો સંગ ન આવે, રે'શે પડી સૌ માયારે. રે. ૩
આવશે કલ્પમય^૧ પુણ્યજ સંગે, અવર ન આવે કાષ્ઠરે;
હેતે હરી ભજ હું કહું ભૂંડા, શું મણી નાખે ખોષરે. રે. ૪
કાઈ આજે કાઈ કાલે જશે, આ જગ સ્વપ્ના જેવુંરે;
જૂઠી મમતા જીવ મૂકી દે, રતીત હરી નામ લેવુંરે. રે. ૫
દાસ પ્રભુનો પરવત કે'જે, હેતે હરી ગુણ ગાશેરે;
(તો) જન્મ મરણનો ફેરો ટળશે, હેતે હરીપદ સ્થાશેરે. રે. ૬

પ્રભાત ૧૨ મો (રાગ ઝુલણા.)

(જાગ્યને જાઢવા કૃષ્ણ ગોવાળીઆ, તુજ વિના ઘેનમાં
કોણ જશે—એ રાગ.

જીવ તું ચેત જઠ સમર લે શ્રીહરી, કાય^૩ સ્વપ્ના શમી જાણુ તારી;
તું અલ્યા માનવી કાંઈ સમજે નહિ, રામ રટવાતણી રીત સારી. જી. ૧
મોહી માયા મહી મગ્ન મનમાં રહી, ચિત્ત વિશે કરે માફે માફે;
પ્રસ કોગલ ધરે દિનરજની ઉરે, ધાર ના લેશ તેમાંથી તાફે. જી. ૨

ધ્યાન ચૂકી હુરી ધ્યાન ધન આદરે, અંતરે એજ તુજ ભક્તિ મોટી;
જીવ તું જાણી લે દાર ખંદૂકમાં, મેલનાં ખાર^૧ થઈ જાય ટોટી. જી. ૩
એવી આ દેહ છે રંગ વાદળ સમી, જેમ સ્વપ્ને ભલું ભક્ષ કરવું;
રે તું વિચાર માટે જરા મન વિષે, રામનું ધ્યાન રહેમાં ધરવું. જી. ૪
ધ્યાન ધર ધ્યાન ધર, વંદ જીવ જોડી કર, જે વડે જન્મનાં પાપ જાયે;
સગર તું શ્રીહુરી પ્રેમ પૂરો ધરી, જેથી પરવત કલ્યાણ થાયે. જી. ૫

પ્રભાત ૧૩ મો (રાગ સહર,)

ચિત્ત વિચાર તું સાર સમજે કહું, રામ રટ ખાયછે શીદ ગોથાં;
જ્ઞાતને માતને તાત જમાત્ર સૌ, જાણુ હુરી વીણુ એ સર્વ થોથાં. ચિ. ૧
છોડ્યાં અંતકાળે નહિ તાહરાં, શું રહ્યો મૂર્ખ માયામાં મોહી;
પાપને પુણ્ય એ સંગ એ આવશે, એ વિના સંગ આવે ન કોઈ. ચિ. ૨
ધ્યમુર સામુ સહુ દુર દેખી રહે, વાલી વિશેષ વળી કામનીરે,
સર્વ જીવુંજ હુરી વિણુ સંસારમાં, ભક્તિ કર ભક્તિ જીવ રામનીરે. ચિ. ૩
નામ લેનાં હુરી ઉંચ આવે ધણો, મૂર્ખ નિંદા કરે પારકીરે;
આ અમૂલો હીરો રાખમાં રોળીયો, શી થશે ધારું ગુમાર ગતિરે. ચિ. ૪
સમરને શ્રીહુરી મેલ લવરી પરી,^૨ ભક્તિ કર જે થકી તુંજ તરશે;
કવણુ છે કવણુનું તારું ને માહરું, સર્વ એ ખાઈ ખોખુંજ કરશે ચિ. ૫
ધ્યાન હુરી ધ્યાન ધર વંદ જીવ જોડી કર, જે થકી જન્મનાં પાપ જાયે;
રંક પરવતના સ્વામીને સેવતાં, જીવ કાયાનું કલ્યાણ થાયે. ચિ. ૬

પ્રભાત ૧૪ મો (રાગ સહર.)

જોખન મદ રાખમાં નાખમાં નજર, પર નારપર નર્કમાં તકી જશે;
પાપી પૂરો ધણો ચોર પ્રભુજી તણો, થૈશ તુજ હાલ જોહાલ થાશે. જો. ૧

કરીશ પોકાર પંડે^૧ પડે માર જમરાજનો, કાળના કરીશ ફેડું;
 રંગ પતંગ આ તનતણે ધારીલે, તે જતાં સ્થળે ભાસેજ ભૂડું. જો. ૨
 જોખનના તોરમાં જરતણા જોરમાં, ધરતી ધૂઝાવતા ચાલતા જો;
 તારી નજરો તજે તે થયા ડોસલા, ચાદ કર અલ્પમતિ ઉરમાં તે. જો. ૩
 તેથી બજ હરી ફરી નહિ મજે જન્મઆ, મનુષ્યનો શીદ એજે ગુમાવે;
 લક્ષ્મી ભંડાર સૌ આગને ખંગલા, રે'શે ભૂપર^૩ નહિ સંગે આવે. જો. ૪
 જમ છે જો ધડી એક સોના સમી, વીતી વેળા નહિ ફેર આવે;
 ખાંધું પાળ પરવત પે'લે થકી, તો પછી જોર જમનું ન ફાવે. જો. ૫

પ્રભાત ૧૫ મો (રાગ સદર.)

ભક્તિ ભૂઢર તણી કઠણ કરવી ધણી, ધાર તલવાર અણી અમ* રહેવું;
 શ્રીહરી સેવતાં કષ્ટ આવે કદા, સર્વદા સ્નેહથી તે સહેવું. ભક્તિ. ૧
 લોકની લાજ સુખસાજ તારાજ કરી, શ્રીહરા માટ ઉચ્ચાટ સહેવા;
 જોમ પ્રદહાદ વૈભવ તજ્યો તાતના, સમજીને સરસશ્રીનાથસેવા. ભક્તિ. ૨
 રાય અમરીષ દુરવાસથી ના ડ્યો, શ્રીપતિ પર ધરી પ્રીત સાચી;
 ગોપિકા ગોપની સરમનો ભરમતજી, સ્થામશું સ્નેહમાં ખુશરાચી. ભક્તિ. ૩
 ધાન્ય ધન વજનાં સંહજ દુઃખ સેવીને, શ્રીહરી નવ મુદામે વિસાર્યા;
 તો પછી મુષ્ટી^૧ તાંદુલને વશ થઈ, ઇંદ્રથી અધિક સુખમાં ઉધાર્યા. ભક્તિ. ૪
 જોમ સોનાર સુધ હેમની ખાતરી, જો કરે ખૂબ તપવીજ તાપે;
 એમ કેશવ કસોટી કરે કારમી, પણ પછી સુખ અખૂટ આપે. ભક્તિ. ૫
 દેખ દ્રષ્ટાંત નરસૈ, મીરાં, ભક્તનું, પ્રેમથી એમ પરવત વિચારી;
 હાલતો કાંઈએ ઝાઝી હરકત નથી, આગલી વાત લે ઉરધારી. ભક્તિ. ૬

પ્રભાત ૧૬ મો (રાગ—સદર.)

રામ ભજ રામ ભજ સજ સદા સેવ, સૃષ્ટીપતિ પરધરી પ્રીત સાચી;
 એ વિના જાણ માખાપ ખાંધવ રસના, કામની પ્રીત પણ જાણ ફાચી. રા. ૧

૧ શરીરે. ૨ શરીર. ૩ પૃથ્વી. * ઉપર(આગળ). ૧ મૂઠી. ૨ છોકરી.

અંતકાળે નહિ કામ એ આવશે, શું રહ્યો મુંઢ માયામાં મોહી;
માય હરીગુણ નહિ જાય નૃત થાય ભાં, ખુબ ખુશ થાય ખર ખાલી જોઈ.રા.
ખાંધીયા ખંગલા સેજ પલંગ આ, હેમના હિંચકા આગ સારી;
એ સહુ આંહી પરવત્ત રેશે પડી, સમર માટે ધરી શીખ મારી. રા. ૩

પ્રભાત ૧૭ મો (રાગ—સહર.)

ગાની ગોવિંદ ગુણ ગાની ગોવિંદ ગુણ, સુણ મતિ મુંઢ આ માની માફ
એજ સુખકરણુછે હરણુ દુઃખ એ હરી, જાણ એ વિણ ના ખીજું આરં. ગા. ૧
એજ તારણ હરી એજ મારણ અને, એજ જગ અખિલ ઉદ્ધારનારો;
એજ રસવિના કિલ્લ અસ્ત કરનાર હરી, એજ સહુ સંકટો કાપનારો. ગા. ૨
માટે રટ રામ રટ રામ રટ નીશદિને, ઝટ કરી જોને આચુપ્ય જાયે;
મા ગળી લાથ પરવત્ત ઘસવા પડે, અગમચેતી હરી ખાંચ સાથે. ગા. ૩

પ્રભાત ૧૮ મો (રાગ—સહર.)

જીવ લાખોપતી તું થવાનો કરે, કર્મસંચિત વિણ કંઈ ન પામે;
કર્મસંચિત વિણ જો મળે માનવી, તો મહિ આ વિષે કષ્ટ વામે. જ. ૧
માય લાખોપતી પૂત્ર પરિવારનું, સુખ સૌ ભોગવે શુભ રીતે;
ગણ કર્મહિ આ વિષેતોછે સુખીયા અને, દુઃખીયાદિલ બહુદુઃખવીતે.
ધારે એ ફળ સહુ કર્મસંચિતનું, તેલ વિણ જોડનું જાય ખૂટી;
વ્યાજ વેપાર કે જો તું નાણાવટું, જે કરે તેહમાં જાય તૂટી. જ. ૩
કર્મસંચિતથી જો તું લાખોપતી, તો થયો તેહમાં શું કમાયો;
અવતરી પાઈ પણ પુણ્ય કીધું નહિ; નાતેં ગુમાર ગોવિંદ ગાયો. જ.
તેથી તું કર્મસંચિતની શુભ, થાપણ કરી દે હરી હસ્ત ભારી;
લોભીયા લાલચુ લાલ લપટાશના, લાભ ફરી આગલો લે વિચારી. જ. ૫

તો ફરી તેહ પરવત મળશે રહે, લાલ ત્રીકંમને હસ્ત બેડી;
ઈશ્વરી કાપડો એહ છે અવલથી, વિભુ સંચિત પામેન કોડી જી. ૬

પ્રભાત—૧૯ મો (રાગ કાલેરો)

(જીભલડીરે તને હરીગુણ ગાતાં આવડું આળસ ક્યાંધીરે—એ રાગ)

નીત નીરંજન નામને ભજીએ, તો ભવસાગર તરીયેરે. ટેક.
મોહમાયાને મત્સર આદી, દૂડ કપટ પરહરીયેરે;
પરનિંદા કરવી પરહરવી, પરદારા શું હરીયેરે. નીત. ૧
નિલ કરી સદ્કર્મ પ્રભુને, પ્રીતે અરપણુ કરીયેરે;
વેશ ન વાસના ધરવી તેમાં, (તો) અઆવાગમનથી હમરીયેરે. નીત. ૨
સંત સમાગમ કરવો મૂઝી, નીચ શું નેહ ન ધરીયેરે;
પરવત પાર્થિમણી વરજીને, પથ્થર ગ્રહી શું કરીયેરે. નીત. ૩

પ્રભાત ૨૦ મો (રાગ—સહર)

મૂરખ શું મોહી માયાથી, મીથ્યા કરે માંડે માંડેરે. ટેક.
શ્મશાન જળને ચેહ ખડકશે, લાં સૌ અળગું રે'નાંડેરે;
કાયા નગર આ દિશે રહીયાળું, અંતે એ રાખ થનાંડેરે. મૂરખ. ૧
અમર કોઈ નથી અવનીમાં, નામ તે નાશ થનાંડેરે;
માટે સમર પરિશ્રમ કે'પરવત, જ્યો જડે મોક્ષ આંડેરે. મૂરખ. ૨

પ્રભાત ૨૧ મો (રાગ—સહર)

સાંભળને શુભ ચિતવડે તુ, શિક્ષા દર્જી એક સારીરે;
શું થયું રનિત હડી સ્નાન કરેથી, શું થયું માળા ધારીરે. સાં. ૧
શું થયું ખલક હોડી બને આવા, શું થયું ખાખ તન ધારીરે;
શું થયું શીર જીવે તપ કરવે, શું થયું જટા વધારીરે. સાં. ૨

* પ્રથમથી. ૧ પરસ્ત્રી. ૨ જન્મ મરણ. ૩ શિખામણ. ૪ નિલ (હમેશાં—રોજ.)

શું થયું તીલક તિર્થ કરેથી, શું મુદ્રા ધાલીરે;

કે' પરવત દ્રઢ ધ્યાન વિના સૌ, એ પરપચો ખાલીરે. સાં. ૩

પ્રભાત ૨૨ મો (રાગ—સદર)

નૂરખ દે અવજી વરણાગી, એથી શું વળશે તાંરે. ટેક.

શું થયું કેસ શુશોભીત રાખે, શું થયું ચંદન ચાંરે;

અતર તેલ દૂલેલ લગાવે, પાન પુનાશી સાંરે. મૂરખ. ૧

ટોપી પટો કોટ બૂટ અડાવી, કુલી ફરે શું બળરે;

પરવત પાછો ફરી જો ભરી ડગ, આવી બન્યું જો તાંરે. મૂરખ. ૨

પ્રભાત ૨૩ મો (રાગ—સદર)

કાયા તારી લેને ધારી, સ્વભાવત્ સુખકારીરે;

ગગને જામ્યો વાદળ ગોટો, જ્યમ પરપોટો ચવારીરે. કાયા. ૧

ફૂટી જતાં ફટ વાર ન લાગે, જો જીવડા તું જાગીરે;

અવસર આવ્યો ના મન લાવ્યો, ઉરમાં અંતરજામીરે. કાયા. ૨

ઝિંદર તાકી રહી ખિલાડી, ઝડપી લેતાં શી વારરે;

મરણ ભમે છે તુજ શીર મોઢું, જો ચેતિને ચાલરે. કાયા. ૩

વૃક્ષે આવ્યું ફળ વેળાશે, રે'શો ઢલોચન ચોળીરે;

માટે હરી ભજ હુંપદને તજ, શજ સેવા સંત જોળીરે. કાયા. ૪

જો લાગે રંગ હરના હેતે, તો આત્મા ઝોળખાશેરે;

પરવત કે'તે આ જગ જીત્યો, ફેરો ફરી નવ ધાશેરે. કાયા. ૫

પ્રભાત ૨૪ મો (રાગ—રામગ્રી)

(કોણ એ સમાના કામની, દતફળીએલ રામા—એરાગ.)

લોભી જીવલડા લોભમાં, શું તું ગયોરે લેવાઈ;

અવતરી આ અવની વિષેરે, કરે પૂણ્ય ન પાઈ. લોભી. ૧

જગતમાં તું જાણે થઈ, લક્ષ્મીપતિ શેઠ;	
વૈતરું તેથી કરી મરેરે, બાંધી પાટારે પેટ.	લોભી. ૨
લક્ષ્મીપતિ શેઠ જો, કંઈ અગ્નિથી લેવાયા;	
કંઈતું હર્યું દ્રવ્ય હાકમેરે, કંઈ ચોરોથી ઘુટાયા.	લોભી. ૩
માટે મિથ્યા મારું કરે, નથી તારું લગાર;	
અતે ન સંગ તે આવશેરે, સાચું શરૂ મન ધાર.	લોભી. ૪
થાપણું કંઈ મૂક્યા વિના, જમ્યે લાલચે લેવા;	
ફોગટનાં તે ફાંફાં સહુરે, એમાં નહિ લેવા દેવા.	લોભી. ૫
કર્મ સંચિત કર્યાં હશે, શુભ તેવું તે મળશે;	
ફૂકર્મ સંચિત કર્યાં હશેરે; તેતો તું ટળવળશે.	લોભી. ૬
મિથ્યા આ માયાફૂટમાં, માયા ફૂટે ફસાયો;	
પણ તવ પાખંડી પ્રાણીઆરે, ઘડીયે ગોવિંદ ગાયો	લોભી. ૭
માટે સાચા સેવ સંતને, ગુરૂ ત્રીકમ લેવા;	
કર્મ તાણું બોધ કુંચીયેરે, બોલે અચીત એવા.	લોભી. ૮
તોજ ટળે આવાગમન, કહ્યું મારું જો માને;	
પરવત બોધ બતાવીયોરે, ગૂરૂ ત્રીકમલાલે.	લોભી. ૯

પ્રભાત રપ મો (રાગ—કાલેરો)

(જીલલડીરે તને હરી ગુણુ ગાતાં, આવડું આળસ કર્યાંથીરે-એરાગળ)	
ભટકે ભવ મોઝાર ભજનખીન, ભટકે ભવ મોઝારેરે;	
કોણુ ઉતારે પાર, રામખીન, કોણુ ઉતારે પારે.	ભટકે. ૧
બોગ ભલા જૂગતેથી જમવા, કાગલ હાંડલી સારે;	
કરે ભલે પણ ચડે ન ચૂલે; પડે ન ઈચ્છા પારે.	ભટકે. ૨
કાચો ફૂંલ લઈ જળ ભરવાને, જમુનાં જાયે નારે;	
ફોગટનો ફરી આવે ફેરો, લેશ ન લાવે સ્વારે.	ભટકે. ૩

કાગળની ફરી નાવ ધોળે, દરિયાવ જવાને પારરે; ભટકે. ૪
 મૂરખ તે મોટા કાંઠામાં, ગાથાં ખાળ ગુમારે.
 ધગધગતા અંગારામાં જે, આળોટે નિરધારરે;
 કેમ ન તે કહો દાઝે અંગે; ઉપજે કટ અપારરે. ભટકે. ૫
 કરવતથી ન કપાય કાચજો, કાપતાં ચૂર થનારરે;
 કામ કરે હીરાકણીથી તો,, તખતો ખનતાં શી વારરે ભટકે. ૬
 પકડાયાં જે પંખી જાળમાં, તે ન કદિ છુટનારરે;
 પાણુ જો કાતરથી કાપે તો, ઉડી જતાં શી વારરે. ભટકે. ૭
 વામન જાણે નાખી વારીમાં. તે નાવડી નીવારરે:
 તરવાને ધારે શું તરશે, અવચચ બૂંટે વારરે. ભટકે. ૮
 સગાં સમઘી સૌ સ્વારથનાં, વળી પરણી પ્રીય નારરે,
 *કદમપ પુણ્ય ખીના અતે જો, લેશ ન આવે પ્લારરે. ભટકે. ૯
 વ્યાજવટુ વેપાર વળી, નાણાવટ કીધ અપારરે;
 શાખ વધારી તો શું થયું પણુ, એ સૌ મિથ્યા ધારરે. ભટકે. ૧૦
 કહે પરવત સેવ સંત વિના સુધ, મારગ નવ જૂડનારરે;
 ગૌ સ્વામી ગુરૂ ત્રિકમલાલનો, ધર ઉપદેશ ગુમારરે. ભટકે. ૧૧

પ્રભાત ૨૬ મો (રાગ—સહર.)

રાધાવર રટ નામ મૂરખ શ્રી, રાધાવર રટ નામરે.
 આવે અવરના કામ ઊધા, આવે અવર ના કામરે. રાધા. ૧
 મારગ જો રમોક્ષો મોક્ષનો, દીધો છે નિષ્કામરે;
 પણુ જો તે હુરી ભજન વિના નવ, લાધે મૂરખ નામરે. રાધા. ૨
 રંગભૂવન રેવા તારે જે, વળી શુશોભીત ધામરે;
 અંત સમે નવ આવે સાથે, ગાંડા ગરાશ કે ગામરે. રાધા. ૪

જો જગમાં તું ^૧વિત્ત વિના નવ, મજેબ ગીજ તમામરે;
 પણ હુરી કિરતન સાંધી વસ્તુ, લેશ ન ગેસે દામરે. રાધા. ૪
 ભક્તને વશ વાંસો પિઠલ છે, કંઈનાં કીમાં કામરે;
 સુદામાનાં સંકટ સંહારી આપું અવિચાર ધામરે રાધા. ૫
 *ભવદુર્ગે અજાન અંધારે, ભટકે ઠામે ઠામરે;
 જ્ઞાન દિપક દઈ સંત બનાવે, મૂકિત દાર છે આમરે. રાધા. ૬
 કહે પરવત ગુર ત્રિકમલાલનો, દાશ ઉચારી આમરે;
 લેતાં નામ નિરંજન થાયે, પ્રસં પાપ તમામરે. રાધા. ૭

પ્રભાત ૨૭ મો (રાગ—સદર.)

આ શું ધરે છે ઢોંગ ધૂતારા, એથી શું ઈશ્વર મળશેરે;
 જ્યાં લગ ભાંતિ બીનર ભાસે, ત્યાં લગ ફેરા ફરશેરે. આ. ૧
 જો મજે માધવ નીત નાંચાથી, તો ^૨મીન જળમાં નાંચરે;
 જો મજે ખાખ લગાવે તો ^૩ખર, આજોટે રજ માંભરે. આ. ૨
 જો મજે મોહન જટા વધારે, તો વડને વડવાધરે;
 જો મજે શીર ઉધે તપ કરવે, (તો) વાગોળ રે' લટકાધરે. આ. ૩
 જો મજે માધવ ધ્યાન ધર્યાથી, તો ખગ ધ્યાન ધરેછે રે;
 જો મજે મૂનિવૃત ધારણ કીધે, તો બહુ મુંગા ફરે છે રે. આ. ૪
 જો મજે મોહન વન શેવ્યાથી, ^૫વનચરનો નહિ પારરે.
 જો મજે તપ ^૬શ્રીત ^૭વૃષા સહેતો, તે ^૮તરવર સહે નારરે. આ. ૫
 અપવાશે અવિનાશ મજેતો, વિચારી વેઠે બૂખરે;
 આફણીએ અપવાશ કરે છે, યાય મૂખમાં દુઃખરે. આ. ૬
 બજ ભાવે બૂંગા ભુદર, શું ભવમાં ભટકી મરેછેરે;
 સ્વાંગ તજીને ઢોંગ ધરે તે, સૌ અંતે જો નડેછેરે. આ. ૭

૧ પેસોટકો. * દુનિયારૂપી કિલ્લો. ૨ માછલું. ૩ મધેડો.
 ૪ વાંદરાં. ૫ ઠાઠ. ૬ વરસાદ. ૭ ગાંઠ.

કહે પરવત દ્રવ ધ્યાન વિના ધરી, પ્રવંન પડે છે પાસરે;
ગૌ સ્વામી ગુરૂ ત્રિકમ લલાતો, હાથ હગારે ખાસરે. આ. ૮

પ્રમાત ૨૮ મો (રાગ—રાઘર)

કોત મનિ તોરીર જાજન ખીન, કોત મનિ હે તોરીરે;
બંડે બંડે ગંગના હે નાદ તેરા, અપ રમેગા વાં છોરીરે કૌ. ૧
કલા સે જાના પોંકિ નડરી, સમજ નમજ મન ચોરીરે;
અપગરી નડી શીરડી નાદ પાવૈ, માત કધુ શીખ મેરીરે. કૌ. ૨
ધર ધર ધર મન ધ્યાન સાદઅકો, પ્રીત કધુ તે શું જોરીરે;
પરવત કાયા કંચન જૈસી, પલમેં હુવેગા રાખોરીરે. કૌ. ૩

પ્રમાત ૨૯ મો (રાગ સામઘ્રી)

(કોણુ એ સમાના કામની દત્ત કળીએ રામા એ રાગ.)

પ્રભુનાં ચરિત્ર વિચિત્ર છે, કોઈથી કળી ન શકાય;
પળમાં એ જળનું સ્થળ કરેરે, સ્થળનું જળ પળમાંય. પ્રભુ. ૧
વાસુદેવ લઈ લાલને, આવ્યા ગોકુળ ગામે;
જમુનાએ મારગ મેલીઓરે, નીજ પગ અડતામેં. પ્રભુ. ૨
ત્રીલોક તારણ ત્રીકમે, નીજ મૂખડું ઉઘાડી;
જુઓ જશોદાને જીવણુરે, સરવે સૃષ્ટી દેખાડી. પ્રભુ. ૩
ગોપીકા કાંન કેડે લઈ, લડવા જશોદાની પાસે;
આવી કહે આને વારજોરે, જોતાં નીજ બાળ બાસે. પ્રભુ. ૪
કંશ મથુરાંનો રામ જે, તેની ખગની જે બારી;
બાળકીડા કરી ધાવતારે, માશી માધવે મારી. પ્રભુ. ૫
અકરૂડ આવ્યા તેડવા, જતાં જમુનામાં નાંતા;

૧ છોડી. ૨ જરા. ૩ ગઈ-વિતિ. ૪ પોતાનો. ૫ બેન-
માસી પૂતના.

ઐહ બ્રહ્માંડ બતાવીયાંરે, નીરખી વિશ્વમય થાતા. પ્રભુ. ૬
 એવાં અનેક ચરિત્ર છે, વરણુવું ના વરણાય;
 ગુરૂ ત્રિકમના પ્રતાપથીરે, ગુણ પરવત ગાય પ્રભુ. ૭

પ્રભુ પ્રાર્થના.

પ્રભાત ૩૦ મેા. રાગ કાલેરો.

(શ્રીમદ્ગીતાં તને હરી ગુણ ગાતાં આવડુ આજસ કયાંથીરે-એરાગ.)

અકળ કળા અવિનાશ નમારી, શુભ ગતિ કરનારીરે;
 શોઆ બનાવ્યો આગ વિશ્વનો, થયો આનંદ નીહાળીરે-અકળ-૧
 કાળીજા મોર બપેયા મેના, વાણી મધુર સુખકારીરે;
 એ વણુ આદી પંખી રચ્યાં તેં, પંખી તણી બલદારીરે-અકળ-૨
 ધરતીમાં ધાતુ નીપજવી, તારી કૃતી બહુ ન્યારીરે;
 સુંદર વૃક્ષ અનેક રચ્યાં છે, સારી સુગંધ પસારીરે-અકળ-૩
 તરે' તરે'ના મીઠા મેવા, તરે' તરે'ના કંદેરે;
 તે ખાતાં હરમાં ઉપજવે; અધિક અધિક આનંદરે-અકળ-૪
 સો રવિ રાખ્યો અધર ગગનમાં, આબનું રક્ષણ કરવારે;
 અંદ્રવડે રજની શી રશીછે, ચાર ઘડી ચિત દરવારે-અકળ-૫
 નદી સરોવર વાવ કૂવામાં, વારી વિશેષ ભર્યુંછેરે;
 ગીરીવરથી આજુબાજુ અવનીપર, સૌ ઉપયોગી કર્યુંછેરે-અકળ-૬
 આભમાં અગણિત તારા નીરખી, જોઈ રહુંછું વિચારીરે;
 તુજ ગુણ ગણતાં પાર ન પામું, જાયછે હિંમત હારીરે-અકળ-૭
 સૂર સુનીવર કાઈ પાર ન પામ્યા, તારી ગતિછે ન્યારીરે;
 તો પરવત તરણાને તોલે, જાડું તુજ પર વારીરે-અકળ-૮

પ્રભાત-૩૧ મો. (રાગ-ઝુલણા)

(જાગ્યને જાગવા કૃષ્ણ ગોવાળીયા, તુજવિના ઘેનમાં
કોણ જાશે-એ રાગ).

નાથ અનાથહું હાથ ^૧અહીં લો હરી, આપના દાસનો દાસ જાણી;
એડી કર ^૨ઉભય શીરનામી ગુણગામી હું, આપ આગે ભણું દિનવાણી-નાથ-૧
પાપ અમાપ ધરી દેહ કીધાં ઘણાં, ધર્મના મારગે હું ન ધાયો;
પાપી પાખંડી પ્રપંચી પૂરો ઘણો, ગુણુજરી તુજ ઘડીયેન ગાયો-નાથ-૨
સર્વ સંકટહરા અખિલ જગ આકરા, કૃષ્ણ માઈ કૃપાનાથ કાપો;
દાસ પરવતની અરજ ઉરમાં ધરી, શ્રી હની સદા શીરહાયથાયો-નાથ-૩
પ્રભાત--૩૨ મો. (રાગ-સદર)

ભક્ત *આધીન રો' ભાવથી ભૂધરા, સંકટે સા'ય કરનાર સ્વામી;
પેડીને આપદા વિસરે ના ^૩કદા, સેવું તમને સદા શીરનામી-ભક્ત-૧
હૃદ દુર્યોધને ^૪મોકળે થઈ મને, દ્રોપદી લાજ લેવાને ધારી;
ધન્ય કરી સા'ય પ્રભુ ધાયમન લાય; નીજ દાસની અર્જ ઉરમાં ઉતારી-ભક્ત-૨
ચીર નવસો નવાણું તહીં પૂરીયાં, દેખી વિશ્વમય સંભા યૈજ ભારી;
^૫પ્રહ્લાદના નાથ અનાથહું, ગાઉશું ગુણ જહ હામ હારી-ભક્ત-૩
નરસૈયો દાસ ને ખાસ ધરી આસ, વિશ્વાસથી જાપ જપતોજ પન્નરી;
કષ્ટહારી તમે સર્વ સંકટ સમે, સા'ય કરી હાંસ સૌ પૂરી પાડી-ભક્ત-૪
મિત્ર પવિત્ર રાહી આપને ઉરવિષે, સેવનો ને સુદામો સદાયે;
નીચમાં નીચ આરોગી તાંદુલ તમે, કષ્ટ સૌ નિવટ કાઢું કૃપાયે-ભક્ત-૫
રૂપધરી નૃસિંહ પ્રદહાદ પીડા હરી, સ્તંભથી પ્રગટીને પૂર્ણકામી;
દાસ પરવત કે' આપ અવિચળ સદા, ભક્તનાં કાર્ય કરતા અકામી-ભક્ત-૬

૧ જાણી. ૨ એ. * તામે. ૩ કોઈદિવસ. ૪ ખુશ થઈને.
૫ હમેશાં. ૬ નાશ.

પ્રભાત—૩૩ મો રાગ—સદર.

રાય રણુછોડ દુઃખમોડ પૂરકોડ, કરજોડ કહું આપને શીશનામી,
 ભક્ત આધીનહો જેમ જળ મીનને, આગ અંજન એમજ અકામી-રાય- ૧
 ભાવથી દાસ ધરી આશ વિશ્વાસથી, આપને જે બોડાણુંજ વરીયા;
 દ્વારકાં છોડ ડોકોર રણુછોડજી, આવીનીજ દાસ તન તાપ હરીયા-રાય- ૨
 ગુગળી આવીયા લોભે લલચાવીયા, ભક્ત રીઝાવીયા ગુણુઆમી;
 કડી સવા વાલની બાલ ગોપાલ, તેથી યયા તોલ ત્રીભૂવન સ્વામી-રાય-૩
 અકળગતી આપની આપના નપતી, આપની ખૂદિ પ્રભુ પાપ લાગું;
 દાસગણુખાસએ આશ પરવત્તને, અવર વરજી મુખે એજ માગું-રાય- ૪

રેવાળની સ્તુતી.

પ્રભાત—૩૪ મો. રાગ—મેવડો.

(અનીહો જીવાનીને દા'ડે, હરીને જાણ્યા નહિરે-એ રાગ).

અનીહો સતી સુખકારીરે, જણો તમે નર્મદારે;

હારે જેનો અમર કંઠક વાસ,

અનીહો નીરમળ જેનું નીરરે, 'મે'રો અતિ ગાજતીરે

હારે તહાં દુરગંધા શી આશ-અનીહો-રાતિ- ૧

અનીહો ઝાઝી લાંછે ઝાડીરે; લતાઓ ઝૂંટી રહીરે

હારે કેવો રમંદ પવન લાં વાય

અનીહો કયા કરે સામીરે; લતાઓ દરબે ભરીરે

હારે ડોળ એવો તે નજર દેખાય-અનીહો-સતિ- ૨

અનીહો કાયા પ્રકુલીત રે; મન મગા ચાયછેરે

હારે વરસા રૂઠાં ધરે બાય રમ

૧ લેહેરો. મોખ. ૨ ધીરેધીરે.

- અનીહો ફાડે પા'ડ પરવતરે; તોડે પરનાળાં નેરે
કર્તા તેનો હોય જો ભારે ભૂપ-અનીહો-સતિ- ૩
- અનીહો વળી 'વસુધા જનરે; અયાગ આવી ના'મછેરે
હારે સહુ ઉતારે અંગનો મેલ
- અનીહો રામા પનધટેરે; વચ્ચે ધૂવે જોરથીરે
હારે કંઈ સાફ કરે શીર છેલ-અનીહો-સતિ- ૪
- અનીહો ઉપરિયટ પાણીરે; કરેછે મલીનતારે
પ્રભાતમાં ઘોઘને સઘળાં ચીર
- અનીહો રેવામા દયાળુરે; દ્વેષ દિલમાં નહિરે
સંધ્યા સમે સુંદર રોષો તીર-અનીહો-સતિ- ૫
- અનીહો સાધુ સત ઝાઝારે; પ્રીતે પ્રકંભા કરેરે
તેને જાણો રેવા અધિક આધાર
- અનીહો પરવત દાસરે; દિનપણે દાખવેરે
રાખો રહે રેવા સહુ નરનાર અનીહો-સતિ- ૬

દ્રૌપદીની ઈશ્વર પ્રત્યે પ્રાર્થના.

પ્રભાત—૩૫ મો. (રાગ કાલેરો.)

- લલડીરે તને હરી ગુણ ગાતાં, આવડું આળસ ક્યાંથીરે-એરાગ).
૧
- ૧વાર કરો વિકલ અળગાની, દાશીને દુઃખદેછેરે;
ભરી સભામાં દુષ્ટ દુર્યોધન, ખેંચી ચીર લાજ લેછેરે વા. ૧
- આશી મતિ સુગ્રી સ્વામીને, જુગદું રમવા ખેડારે;
રાજપાટ મૂઝને હારીને, મહા સંકટમાં પેડારે. વાર. ૨
- શું કરે એ પરવશ પડયાછે, વચન વડે અંધારાંરે;
નહિતો દુષ્ટ એ દુર્યોધનની, કરે પપતન પતિ કાચારે. વાર. ૩

બોર તમે સવરીનાં ખાધાં, ^૧આહીર ગોરસ પીધુંરે;
 રતંભથી પ્રગટ થઇને પોતે, પ્રહલાદને સુખ દીધુંરે. વાર. ૪
 તાતા તેણે સુખન્વા ઉગાર્યો, સુદામાને સુખ આપ્યુંરે;
 અમરીશની કરી વાર વિઠલજી, કષ્ટ કૃપાનિધ કાપ્યુંરે. વાર. ૫
 વાર કરી એમ ધણા ધણાની, સેવે ન તેને સંતાપોરે;
 તો પરવત અખળાની વારે, આવી સંકટ કાપોરે. વાર. ૬

રાવણ મહોદરો સંવાદ

પ્રભાત—૩૬ મો. (રાગ રામગ્રી)

(કોણએ સમાના કામની, દત્ત કૃણીએલ રામા—એ રાગ).

મહોદરી—કહુંરે માનો મારા કંથજી, સાંપો સીતા સતિને;
 સાધવી સીદ્ધ એ જાણુજેરે, ^૧વરજો કૂડ મતિને કહુંરે. ૧
 પરદારા વિષ વેલ છે, જે કોઈ પ્રીત કરેછે;
 પાછળથી તે પરતાપછેરે, વિણ મોતે મરેછે. કહુંરે ૨
 સર્પ સમજવી સુંદરી, ડંશી વિષ ન વળશે
 પડશે જે કોઈ પાસમાંરે, ^૨કુંભી પાકમાં પડશે. કહુંરે. ૩
 બાગ બનાબો બહુ વિધિ, સુંદર *પૂષ્પો અપાર;
 ધારે મતિ કોઈ તોડવારે, ખાંતે ખાય ખૂબ માર—કહુંરે. ૪
 નજરે નીહાળી ^૩કૂપ પડે, કહો કેમ ઉગરશે;
 ખાથ શયળ શું જે કો બરેરે, નક્કી નાથ તે મરશે—કહુંરે. ૫
 પરવત ઝાઝું શું કહું, સમજો પ્રાણના ખ્યારા;
 રામજી રીશ ન રાખશેરે, એછે ^૪અવનિ આધારા—કહુંરે. ૬

૪ ભરવાડ. ૧ ઊડો ૨ નર્કમાં. * ફુલ ૩ ફૂવામાં ૪ પૃથ્વી.

પ્રભાત-૩૭ મો. (રાગ-સહર)

સવણુ૦—ઘેલી થઇ પ્રીયા માલરી, ઘેલાં વેણુ વહેછે;
 કાયર ફૂળે શું અવતરીરે, સાંપો સીતા કહે છે. ઘેલી. ૧
 હોય 'અવર ને કામની, ટેકા તેનેરે આપે;
 પણ અકળાવે ઉલટીરે, 'મસ મૂળને સંતાપે. ઘેલી. ૨
 વાલી વિશેષ ને હોય તો, મતિ આપે ન આવી;
 તે જઈ વાડી અશોકમાંરે, સીતા દે સમજવી ઘેલી. ૩
 હાંશથી હર્ણુજ મેં કર્યું, સાંપું પાછી ને પ્યારી;
 તો અવની આ અખિલનાંરે, જાય લાજ જ મારી. ઘેલી. ૪
 રામ ને લક્ષ્મણુ શું કરે, બાળક બેઠ નીરધાર;
 અડક્ટ એકે હંધા કરેરે, એછે આપણો આ'ર. ઘેલી. ૫
 દેવ સરવ ડરતા રહે, મૂળથી તે તું જાણે
 પરવત શું ગભરાય છે રે, રમે ડર દિલ આણે. ઘેલી. ૬

પ્રભાત—૩૮ મો (રાગ સહર.)

પદોદરી૦—બાથ ન ભરશે નાથજી, ફેણુ દાશીનું માની;
 આંચો હતો દૂત રામનો રે, જખરો જોયો તોફાની. બાથ. ૧
 વાડી અશોક 'ઉમડીને, માર્યા 'અસુર અપાર;
 ભંકે લગાડીને તે ગયોરે, થયું કંઈ ન લગાર. બાથ. ૨
 આંચો વળી એક દૂત ને, સુભ પવીષ્ટિજ કરવા;
 મહા બળવાન તે ભાળીયોરે, લાગે તેથી કો ડરવા. બાથ. ૩
 સીતા સ્વયંવર આહ્યો, રાય જનકે ને વાર;
 ધનુષ ધર્યું આ ને ભાગશેરે, સીતા વરસે નીરધાર. બાથ. ૪

બળ બાંધી નાથ ઉઠીયા, ^૧પરવા જનક સુતાય;
 પણ રતીએ નવ તે ચળયુંરે, લશી સકળ સભાય. આય. ૫
 કોટી પરાક્રમ રામનાં, એ તે કેમ જીતાય;
 પરવત ફીકર થાય છે રે; માનો મનડું મુઝાય. આય. ૬

પ્રભાત—૩૯ (રાગ સહર)

રાવણુ— આ શું વદે છે સુંદરી ધૈ વિશેષ તું વાલી;
 પણ તેમાંનું શું વગેરે, કરે છે હઠ ખાલી. આશું. ૧
 મહા બળિયો સુત માહરો, જણે દંદ્રિને આણ્યો;
 તે યકી રામને તેં ઉરેરે, સખ્યો અધિક શું જાણ્યો. આશું. ૨
 કુંભકરણુ બ્રાત માહરો, પેખી કાંપેજ કાળ;
 તે શી ગણુલીમાં તે કહેરે, રામ લક્ષ્મણુ બાળ આશું. ૩
 હું અધિપત ત્રીલોકનો, સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાળ;
 દેવ સુણી નામ કાંપતારે, આવી પો'ચે જ્યમ કાળ. આશું. ૪
 લેશ વિચાર કરે નહિ, મૂજ બળનો આવાર;
 એ બેઠ બાળક ઝીલશેરે, વાંશ બૂજનો શું ભાર. આશું. ૫
 હું નવ જીત્યો ક્રોધનો, જાઉં જાઝું શું કેવું;
 પરવત શીર જાય તો ભલેરે, સીતા પાછી ન દેવું. આ શું. ૬

પ્રભાત—૪૦ મેા (રાગ—સહર.)

મંદોદરી—વિપ્રીત ધર્મ મતિ માનજે, માઈ કેણુ ખઈ છે;
 આપની આજ્ઞા ઉલંઘીરેરે, કહો કંઈ પણ કર્યું છે. વિપ્રીત. ૧
 દંદ્રિની વિપ્રીત ધર્મ મતિ, મોલ્યા ગૌતમ રનાર;
 સો ઉભગ તેને સેવાં પડ્યારે, રૂપી શ્રાપે નીરધાર. વિપ્રીત ૨.

એ છે અજીત કેમ જીતશે, પુરણુઅદ્ધ પીછણો;
 મહા બળીયા બળ મુકાનેરે, નમ્યા નાથ પ્રમાણો. વિપ્રીત. ૩
 ફોગટ કુલ શાને ધરો, સૌ આ કામ તે પવણશે;
 સાક્ષાત એ ભગવાન છે રે; તેને શેન્ય શું કરશે. વિપ્રીત. ૪
 કાશળ કુળનું કઢાવશે; વેર બાંધી વધારે;
 પાછળથી પસ્તામ છે રે; પ્રથમ જે ન વિધારે. વિપ્રીત. ૫
 માટે માનો મારા નાથજી; સાંપો સઘ એ નારી;
 પરવત અવગુણુ આપનોરે; માફ કરશે મોરાદી વિપ્રીત. ૬

પ્રભાત—૪૧ મો (રામ સદર)

રાવણુ—પ્રમદા બૂદિ પાનીયે, અધટીત ઉચરે વચન;
 તે સુણી તન આ તપી ગયુંરે, કરે પત્રમાં પતન પ્રમદા. ૧
 સમજવી સમજે નહિ, તાણે તારૂં ને તારૂં;
 હું બળાયો એ એ બાળથીરે, કોટી કલ્પે ન હારૂં. પ્રમદા. ૨
 સખ રદધિને સેજમાં. ચરણામૃત કરી પીઉં;
 તોળું કેલાશ એક લાયથીરે, તો શું એથી હું બીઉં. પ્રમદા. ૩
 સીતા કર્ષ શરણે જઈ, એનો વિપ્રીત વાન;
 લાજે જનુંની માદરીરે, એથી કહું સાક્ષાત. પ્રમદા. ૪
 આકાશ અવની એકડાં, બંને થાય બે નારી;
 સવિતા ઉગે પશ્ચીમમાંરે, પાળુ નવઆપું લે ધારી. પ્રમાદા. ૫
 ડર ધરી સીતા નથી હરી, પાછી આપવા કાજ;
 પરવત બોલતી બંધ થ રે; મુઠા દર્ધ પતરાજ. પ્રમદા. ૬

પ્રભાત—૪૨મો (રાગ—સહર)

મહોદરી૦—સાંભળો સ્વામી સત્તક્ષણા, સ્વામી છે શ્રીરતાન;
 સ્વપ્ન ભયંકર આવીયુરે, ઉઠી દીલડામાં દાઝ. સાંભળો. ૨
 ભણે આવા ચઢી રામજી, લઈ સૈન્ય અપાર;
 સપુત સુત ઈંદ્રજીતનોરે, થયો તેમાં સંહાર. સાંભળો. ૩
 રણમાં પધાર્યા આપ ત્યાં, મર્યું યુદ્ધ અપાર;
 'ભુજ તે વીશ વેગળા પડ્યારે, પડ્યા રણ નીરધાર. સાંભળો. ૩
 એથી આ તનહું તપી ગયું, ઉંડો હતરે વિચાર;
 માનો માનો માનો માહરુરે, સતિ સાંખ્યામાં સાર. સાંભળો. ૪
 હોય ભલે પૃથ્વી પતિ, શુભ શુભ ભંડાર;
 પણ સ્ત્રી લાંપટ જે થયો રે, એળે ગયો અવતાર. સાંભળો ૫
 કંઈક થયા બીખ માગતા, વેચી ઘર વટલાયા;
 પરવત પરસ્ત્રીના પ્યારમાંરે, મોટા મુની પછડાયા. સાંભળો. ૬

પ્રભાત—૪૩મો (રાગ—સહર)

રાવણ૦—ધીક ધીક પ્રીયા તુજરે, આ શું ઉચરે અકારં;
 શું કરે વાલી વિશેષ છે રે, અન્ય હોય તો મારં. ધીક. ૧
 સ્વપ્ન સાચું નવ માનતો, એતો ભૂમણા છે ભારે;
 સ્વપ્ન કદી જે સાચું પડેરે, રંક રાયને મારે. ધીક. ૨
 સ્વપ્ને ભોજન ભલું થાય છે, સ્વપ્ને શુભ રાજ પામે;
 સ્વપ્ને *વનિતાઓ જે વરેરે, સ્વપ્ને દીલ દુઃખ વામે. ધીક. ૩
 સાચું કહે શું તેમાં પડે, એમાંનું એક થાય;
 આજસ મરડીને ઉઠતારે, સૌ તે મિથ્યા જાણાય. ધીક. ૪
 તેને સાચું ગણી રસાધવી, મુજને શું રે સંતાપે;
 લેખ વીધીએ લખેલ છે રે, તેને કાણ ઉઘાપે. ધીક. ૫

કરમે લખ્યું કષ્ટ નીપજે, રે'ન બંધ લગાર;
પરવત તો કહે કેમ ડરે; સાંપું સીતા શું નાર. ધીક. ૬

પ્રભાત ૪૪ મો રાગ સદર.

મંદોદરી૦—હાથ જોડી પ્રાણ નાથજી, લરી લરી લાગું હું પાય;
સ્વપ્ન સાચું મુને બાશીયુંરે, સઘ સાંપો સીતાય. હાથ ૧
મન આ ભૂમીત મુજ થાય છે, જમાણું ફરકે લોચનં;
એરે શુકન સાચા પડેરે, નક્કી થાશે વીધન. હાથ. ૨
દાશી ઉપર દયા દાખવો, મીડી નજરે નીદાજો;
મદ કરી આ મદારાણીઓને, શીદ રંડાપો આલો. હાથ. ૩
રીશ રહે નવ લાવશો, દારા આપની દાશી;
દેવા ધરીત શીખ હું દઉરે, છું અર્ધાગના સાચી. હાથ. ૪
કરમે લખ્યું કષ્ટ તે નડે, સ્વામી સાચી એ વાત;
પણ નીરખી નાગ રાક્ષાંરે, ઘાલે કર થાય ઘાત. હાથ. ૫
મિથ્યા કરમ ×મિથ કા'ડવું, લઈ કુદાડીરે હાથ.
પરવત નીજ પગે મારતાંરે, બને વિપ્રીત વાત. હાથ. ૬

પ્રભાત ૪૫ મો રાગ સદર.

શવણ૦—જોલતી બંધ થા બહુ થયું, રીશ મુજને વ્યાપી;
શું તે'ગણ્યો છેક બાયલોરે, પૂરી પ્રમદા છે પાપી. જોલતી. ૧
સાચી શીખામણ તાહરી, છેક છે મતિ મંદા;
શું સમજાવે મૂજનેરે, સરવે સમજે છે બંદા. જોલતી. ૨
કામણુગારી કામની, દગાજોર છે દારા;
જોળા બરંસે ચાલ્યા ગયારે, બરી અહીંથી ઉચાળા. જોલતી. ૩
પણ છળ કપટે ન છેતર્યો, જાઉં જાણુને નારી;

યતાર માત થયા કરેરે, તે શું જાઉં હામ હારી બોલતી ૪
 લુલુ લગમજ માહરે, કરી રામનું તાણે;
 મુને ઉવેખી તું ઉલટારે, ૧રીપ રાજ વખાણે. બોલતી. ૫
 નારી તું નીચમાં નીચ છે, દિલે એવ ન માહે;
 પરવત સ્થાનું કહું કરેરે; તે નરને ખર ઘાહે બોલતી. ૬

પ્રભાત ૪૬ મો રાગ સદર.

મદાહરી૦—રીસ ગરી રામા વદે, નીચ લેખો શું નારી;
 પણ હું છું શુદ્ધ પતિવૃતારે, શીખ આપુંછું સારી. રીસ. ૧
 રામ મદા રહદધિ મદા, સેતુ આધીને આઆ;
 કાપ કરી અતિ કારમોરે, શેન્ય શખળુંજ લાઆ. રીસ. ૨
 લક્ષ્મણ મદા બળવાન છે, ધનુર્વીધામાં ધીર;
 જોણે હાસનીંદ્રા આ'ર તજ્યાંરે, એ છે અજીત બે વિર. રીસ. ૩
 નાથ નજીક આવી પડ્યા, સુવેળુ છે વિશ્રામ;
 ઝસંધિ કરો સતિ સાંપીનેરે, મૂકી મદ આ તમામ. રીસ. ૪
 જોથી ન રજ રામ રૂઠો, એ છે દિલના દયાળું;
 છેલ્લી શીખ છે આ માહરીરે, સમજી માનોતો સાર. રીસ. ૫
 સીત હરી ઉરમાં અરે, સમજે માં ઠઠાણી;
 પરવત કુળ પક્ષય પામશેરે, રે'શો લોચન ચોળી. રીસ. ૬

પ્રભાત ૪૭ મો રાગ સદર.

રાવણુ૦—વળતી વદે વિકાળ થઈ, રાવણુ રોષ ધરીને;
 ના ના કહું જડ બુદ્ધનીરે, સીતા દહીં શું ડરીને. વળતી. ૧
 કપડી કુટીલ છે કામની, કંઈનાં સોસ્યાં રહધીર;
 કા ઉંધથી ન ઉઠી શક્યારે, સેજે સુતેલ વીર. વળતી. ૨
 તેમાંની તું એક છે, ધરે કેણુ ન જાને;

શહ હાલને પકડી રહીરે, માંડે મન કેમ માને. વળતી. ૩

શેન્ય રાખળ શું લાવીયો, રામ કે'ની તું વાડ;

મરકટ રીંછ ને શું કરેરે, તરણાવતૂ તેહ ધારં. વળતી. ૪

આત વિલિક્ષણુમાદરો, ગયો શરણે તે રામ;

તું પણ તની થૈ રહેરે, ભણે મુકું ન મામ. વળતી. ૫

સેતુ આંગિયો તેણે શુ થયું, સરસે એથી શું કામ;

પરવત એના બારસારે, બાંદા આંધરે રામ. વળતી. ૬

પ્રભાત ૪૮ (રાગ સહર)

મંદોદરી—રોશ કરો તો મંત્રે પતિ, સીતા સાંધો તો સાર;

રોશ ન રજ રામ રાખશેરે, એ છે દિલના દયાળુ. રીશ. ૧

મે'ત્ર ઝરખા ને માળીયાં, અલખત અપરંપાર;

લંદરો લક્ષવશા માનજેરે, કહું શું વારંવાર. રીશ. ૨

રામ અતિ પગવાન છે, જણવો જોર શું ઝાઝું;

ગર્વ તણા બોલ સાંભળીરે, નાથ દિલમાં દાઝું. રીશ. ૩

પલમાં ઉત્પતિ એ કરે, પલમાં લયતો પમાડે;

પાલણુ પોષણુ જગતનારે, વિધેનો સા સ્વણુસાડે. રીશ. ૪

અભિલાધામી અભિનાશ છે, ગતિ એની છે ન્યારી;

સૂર મુની પાર ન પામતારે, તો કોણુ આપ સો ધારી. રીસ. ૫

આત વિલિક્ષણુ આપનો, ગયો શરણે શ્રી રામ;

પરવત રાજ આ આપશેરે, લુટી લંકાં તમામ. રીસ. ૬

રાવણુ સીતા સંવાદ

પ્રભાત ૪૯ (રાગ કાલોરો).

(જીલલડીરે તને હરીમુણુગાતાં, આવડું આળસ ક્યાંથીરે—એ રાગ.)

રાવણુ—સ્વાધીન થાતું સુંદરી મૂળને, દુઃખ ટાળી સુખ આપુરે;

પ્રીતવડે મૂળ સૌ રાણીમાં, પટરાણી કરી થાપુરે. સ્વાધીન. ૧

વળસૌ શું વલોપાત કરેથી, એથીન કષ્ટ કપાશેરે;
 જુરી જુરીને મથુવદના પ્યારી, કામળ અંગ કરમાશેરે. સ્વાધીન. ૨
 રહી રહી મૃગ નયન આ તારાં, જોને વિચારી જશેરે;
 સ્વર મુને તું વાલ ધરીને, સેજે સુખ સૌ ચાશેરે. સ્વાધીન. ૩
 રામને સંગ રહી સું સુખ પામી, એ ફરતો ફરે રાનેરે;
 વર વિધવિધિ વૈભવ દેખાડું, જોતામાં મન માનેરે. સ્વાધીન. ૪
 રામ ને રાવણ એક લે ધારી, તું રખે અંતર આણેરે;
 રાશી પણ જો એક વિચારી, તો સમજે નહિ સાનેરે. સ્વાધીન. ૫
 આજીજી કરીને કહું તુજને, પાળું હું આજ્ઞા તારીરે;
 પ્રીતથી પરવત પુંજ કરશે, પ્યારી મંદોદરી મારીરે. સ્વાધીન. ૬

પ્રભાત ૫૦ મો રાગ સદર.

સીતા—હૃષ્ટ મતિના થા દુર અહીંથી, વાણી તું વદ વિચારીરે;
 કોટી ઉપાય કરે જો કદાપિ, તો ભલે નહિ ડગનારીરે. હૃષ્ટ. ૧
 રામ ને રાવણ એક ગણે છે, ક્યાં હાથી ક્યાં હરણુરે;
 માટી માટી મહાશ્વર મુપક, તરવર ને ક્યાં તરણુરે. હૃષ્ટ. ૨
 ધારજ અંતર રામ ને રાવણ, તેમ તકુડી શું બોલેરે;
 રામ રૂડા રમણિક રતન છે, તું પથ્થરને તોલેરે. હૃષ્ટ. ૩
 આઘો રે' મૂળને અડતો માં, સ્પર્શ કરીશ જો મૂળનેરે;
 આપ દર્શ કરે ભગ્ન પલકમાં, સાંભળને કહું તુજનેરે. હૃષ્ટ. ૪
 વૈભવને તુજ આગ લગાડી, પટરાણીને મૂક પૂજારે;
 રે નીચ નફર નામ ન દેતો, તું છે કપટી કૂડારે. હૃષ્ટ. ૫
 જ્વામી સેનામાં તપર રે'વું, દુઃખ પડે તે સે'વુંરે.
 ધર્મ સતિનો, પરવત એ છે, કિડુ વચનના કે'વુંરે. હૃષ્ટ. ૬

*શુંદર મુખવાળી ૧ આંખ ૨ પરણ ૩ ભેદ (તદાવત) ૪
 સ્વેષ નાગ ૫ ઉંદર ૬ કડવું.

સીતાની રામ પ્રત્યે સ્તુતિ. પ્રભાત ૫૧ મો. રાગ-સદર.

પ્રીતે કરું પરણામ પ્રભુજી, મુજ વિનતિ અવધારોરે;
સંકટથી આ સદ્ય મૂકાવો, છે ન ઉગરવા આરોરે. પ્રીતે. ૧
દૈત્યો દુષ્ટ ભયંકર દિશે, આવી અતિ સંતાપેરે;
વેણુ અઘટતાં વદન વદે છે, કાળજ માંડે કાંપેરે. પ્રીતે. ૨
શીળવંતીનું સાચવજો શીળ, આપજો અંતર જામીરે;
દિન અજાણની વાર કરોને, કાવે ન દુષ્ટ હરામીરે. પ્રતે. ૩
શુ અપરાધ કર્યા મેં અતિષે, સ્વામી વિયોગને પામીરે;
કષ્ટકૃપાનિધ પરવત કાપો, વિનવું *વિધિ શીર નામીરે પ્રીતે. ૪

પતિવ્રતા.

પ્રભાત ૫૨ મો. રાગ-સદર.

પતિવ્રતા પૂરી તે જાણો, પતિ ગણે પરમેશ્વરે;
જીવના જીવનહાર ગણીને, જપતી જાપ હમેશરે. પતિવ્રતા. ૧
સદાય સેવે નીજ સ્વામીને, દુષ્કવતી નવ લેશરે;
વરના વિચારને રે' મળતી, કરતી કદિ ન કલેશરે. પતિવ્રતા. ૨
ધરતી મન નિતિપર નિત્યે, ઉચરતી ન અસત્યરે.
ડરતી રે' દિલ રાધવરથી, કરતી નવ કુકૃત્યરે. પતિવ્રતા. ૩
મળતી રે' સત સંગત માંહે, ભરતી ગુણુ ભંડારરે;
વરતી રે' વશ થૈ ^૧વરજીને, ^૨પળતી નવ ^૩પરદારરે. પતિવ્રતા. ૪
ધર જમી ઉઠ્યા પૂંકળ પોતે, જમતી જે નિરધારરે;
રમની પણ વર પોઠ્યા ^૪પાખે, સતિનવ નિરધારરે. પતિવ્રતા. ૫

*મહા ૧ પતિને ૨ જતી ૩ પારકે ઘેર ૪ વિના.

પર નરને પથ્થર સમ લેખે, નીજ વર હૈયા હારે;
 પરનું સુખ દેખી નવ પીડે, નીજ વરને નિરધારે. પતિવ્રતા. ૬
 વરની ^૧આવડને નીરખીને, ^૨જાવડ ને કરનારે;
 ચલવે ધર રૂપ રાજ સુરિતે, કર કરારે નિરધારે પતિવ્રતા. ૭
 સ્વામીના સુખે સુખીયારી, વર દુઃખે દુઃખીયારે;
 જો રતિએ પામે દુઃખ ^૪વરજી, સામે અપરંપારે. પતિવ્રતા. ૮
 સુખ આવે નવ ને છલકાતી, દુઃખથી નવ ડરનાર;
 સંકટમાં પાણુ ધારી ધીર, સંતોષ સદા ધરનારે. પતિવ્રતા ૯
 ઉચરની મૂખ વેણુ મધુરાં, વરથી પારંવારે;
 ધરની ગુણજ પાત કદાપી, પરને નવ કેનારે; પતિવ્રતા. ૧૦
 અધરામૃત રશ પાન કરાવી, પીયુ મન કરે પ્રસન્નરે;
 પ્રમદા એવી મળી ને નરને, તે નરને છે ધન્યરે. પતિવ્રતા. ૧૧
 પરવત પરભવ પૂણ્ય કર્યાથી, આ ભવ એવી નારે;
 ઇંદ્ર ભૂતનમાં એથી અઠકુ, પેખું નવ સુખ સારે. પતિવ્રતા. ૧૨

હનુમાન સિતા સંવાદ.

પ્રભાત પ૩ મો. રાગ-રામગ્રી.

(કોણુએ સમાના કામની, હતકળીએલ રામા, એ રાગ).

સીતા—વિસ્મય થઈ સિતા વદે, વનચર પ્રત્યે વાણી;
 તર્ક વિતર્કજ આયછે રે, ^૩અહ્ય ધીર ના ધરાણી. વિસ્મય. ૧
 વનચર વિરા વધામણિ, કેને ક્યાં થકી લાવ્યો;
 સાચું કહે સમ રામનારે, કેને ક્યાં થઈ આવ્યો. વિસ્મ
 વાડી અશોક અશુરની, ચોકી મૂકી ચોપારો;
 તેમ છતાં તું અહીં આવીયોરે, મુને ભયવત્ ભાશે. વિસ્મય. ૩.

૧ ઉપજ. ૨ ખરચ. ૩ ધણી (સ્વામી.) ૩ બસ.

આરે મૂદ્રિકા મારા નાથની, કોઈને જોવા ન જડતી;
 તે પકર તારે આવી ચડીરે, મૂને કળ નથી પડતી. વિસ્મય. ૪
 રામ વિયોગે માહરી, † કાષ્ટવત્ થઈ કાયા;
 શો અપરાધ એવો પડ્યોરે, કે શ્રીરંગ રીસાયા. વિસ્મય. ૫
 વિર જાને આરોગ્ય છે, સમાચાર છે સારા;
 સત્ય કહેને શાતા વજેરે, વહે †ચક્ષુ ચોધારા. વિસ્મય. ૬
 નાથ નમેરા શું થયા, દાશી દુઃખમાં ધારી;
 કે સાધુ થઈ સ્વામીએરે, છંક મૂજને વિસારી. વિસ્મય. ૭
 રાત દિવસ રૂઝિયામણી, જપું જીવણુ જાપ;
 ધાય ન અજગા એકે ધડોરે, બહુવિધ કરતી વિલાપ. વિસ્મય. ૮
 દોષ ન જોશો દાશીના; રોષ રૂઝિયેથી ટાળી;
 અજગા ઉમારો આવીનેરે, પીટે અસુર અપારી. વિસ્મય. ૯
 હું દિલુભાગી કર્મનો, †આણું અંત ન આવ્યો;
 કે'જો પરવતના પ્રીયનેરે, સતિએ સંદેશો કા'વ્યો. વિસ્મય. ૧૦

પ્રભાત ૫૪ મો. રાગ-સદર.

હનુમાન—હશીને જોલ્યા હનુમાનજી, સતિ સિતા સંગાથે;
 શુદ્ધ લેવા મુને મોકલ્યોરે, દયાળુ દિનાનાથે. હશીને. ૧
 આવે રપતીજ ન આપને, આણું અંતર મારી;
 આપી મૂદ્રિકા એધાણુમારે, રૂડા રામે વિચારી. હશીને. ૨
 કિંચિત કલ્પાંત ના કરો, આશી આંસુની ધારા;
 વિર જાને આરોગ્ય છે રે, સમાચાર છે સારા. હશીને. ૩
 સાધુ થયા નથી સાધવી, નથી મૂક્યાં વિસારી;
 આપ વિયોગે ઝુરી મરેરે, અવિનાશ અપારી. હશીને. ૪

૪ વિંદી. ૫ હાથ. † લાકડા જેવી (સુકાઈ ગયેલી.) ૧ આંખ
 મજરા. ૨ ભરસો.

સંકટ કાળે સાધવી, ઝઘીંગી ધિરજ ધારો;
 શું ડરી ભારી માવડીરે, હૈયે હિંમત હારો. હશીને. ૫
 હું ડરતો નથી દૈત્યી, જો હોય આજ્ઞા તમારી;
 તો હું રાવણુ કરા કુળનેરે, પગમાં નાખું સંહારી. હશીને. ૬
 કો'તો પલકમાં લાંકને, માછ મૂકું પ્રજાળી;
 કો'તો *અરણ્યમાં અશુર એરે, નાંખું રક્ષે બેસારી. હશીને. ૭
 જેને શીરે નાથ હાથ છે, વાંકો વાળ ન થાયે;
 કાળ સરીખા રે' કાંપતારે, વેરી વશ થઈ જાયે. હશીને. ૮
 આજે કહી રક્ષયતી તમે, માનાજી કેઅથ ઇતિ;
 જેને કહીશ મારા નાથનેરે, ધરણીમાં ઉર બીતી. હશીને. ૯
 સંકટ ઈમોચન શ્રી હરી, વસોપાને ન વળશે;
 પરવતના પ્રીય આવશેરે, માછ દુઃખ સહુ પદ્મશે હશીને. ૧૦

નરસિંહ મહેતાની હુંડી.

પ્રભાત પપ મો. રાગ-મુલાણા.

(જાગનેજાકવા કૃષ્ણજીવાળીઆ,તુજવિના ધેનમાંકોણજશે,એરાગ.)

નગર જુનાગઢે એક ફકાળે કહું, ચાર આવી ચઢ્યા તિર્થવાશી;
 પૂછવાલાગીયા પ્રેમથી હુંડી કરી, આપશે કોઈ કહો પૂરનિવાશી. નગર. ૧
 હા કરી આપશે જ્યાંની લેવી હશે, હુંડી લાખોની નરસિંહ મે'તો;
 એમ કરી જહાંશી તે વાત માની ખરી, પરવર્યા પૂછી તે ઘેર તે તો. ન. ૨
 નમન મે'તે કરી ભાવ ઉરમાં ધરી, માન દઈ યોગ્ય આશન આપ્યું;
 ઉચર્યા એમ આવ્યા ભલેઆપ આ, વ્યર્ણુરજ દાશનું દુઃખ કાપ્યું. નગર. ૩
 તિર્થવાશી કહે પુરવિષે પૂછતાં, આપ હુંડી કરો હો પ્રમાણી;

૩ મજબૂત; *સુમુદ્ર ૧ ખાધે (ખભે) ૨ વાત ૩ પહેલેથી છેવટ સુધી ૪
 નાશ કરનાર ૫ નાશ કરશે ૬ વખતે ૭ મશ્કરી ૮ પ્રગ ૯ સહેરમાં

આવીયા આપને દાર આ દાશ, ઉરમાં ધરી આશ લો ખાસ જાણી. નગર. ૪
 કાશી કેદાર હરદ્વાર કરી તિર્થ સૌ, આવીયા દ્વારકાં જવું ચારે;
 લાંની કરી આપશે હુંડી નહિં યોગ્ય આ, રાખવું સંગ જોખમ ભારે. નગર. ૪
 જાણ્યું મેં તે કરી મસ્કરી માહરી, ૧^૦ નાતના એ નકી શુંય કરવું;
 લાજ ત્રિલોકના નાથને હાથ છે, રાખવી માહરી શાથી ડરવું. નગર. ૬
 હરજીવન દાશપર હુંડી મેં તે લખી, આપી હૈયે ધરી હેત પોતે;
 હેનથી હુંડી મેં તાની લઈ આવીયા, દ્વારકાં તિર્થવાશી જનો તે. નગર. ૭
 દ્વારકાં આવીને પૂજ્યા લાગીયા, પ્રેમથી જે મળે વાટ માંહી;
 દ્વારકાં શેરમાં મેં ર કરીને કહો, હરજીવન દાશની પેઢી ક્યાંહી. નગર. ૮
 તો કહે જવ ૧ આગે જઈ પૂછજો, ઉચરે એમ વાટે જનારા;
 પૂછના ચાલી આગળ જરા, હરજીવન દાશની પેઢી કઈ શેઠમારા. નગર. ૯
 એટલે પેઢી નજરે પડી એક સાં, પૂછવા લાગીયા પ્રેમ ધારી;
 હરજીવન દાશની પેઢી ક્યાં છે કહો, એટલી વિનતિ છે અમારી. નગર. ૧૦
 શેઠ શુણીને કહે શું કહો કામ છે, હરજીવન દાશજનું તમારે;
 તિર્થવાશી કહે છે વટાવાની, નરસિંહની શેઠ હુંડી અમારે, નગર. ૧૧
 શેઠ વળતાવદે હરજીવન દાસની, છે નહિં પેઢી આ દ્વારકામાં
 જુદી હુંડી કરી આપીને છેતર્યા, કાંઈ એ ના ફરો ને નકામા. નગર. ૧૨
 શેઠજનાં શુણી વેળુ નિરાશ થૈ, ૨ વિચર્યા સાંઘકી તિર્થવાશી;
 દ્વારકાં શેર સોધી વળ્યા ના વળ્યું, કાંઈ સારે થયા તે ઉદાશી. નગર. ૧૩
 કીકર થઈ લક્ષ્મીપતિને જશે લાજ, મૂળ ભક્તની એમ ઉરમાં વિચારી;
 ૩ દ્વારમાં હાટ કરી તિર્થવાશી જનોની, લઈ હુંડી હેતે શિકારી. નગર. ૧૪
 એમ નીજ દાશથી વર્તી વશ ભક્તનાં, કાર્ય જગમાં કર્યાં કોટી વાંલે;
 સમગ્ર પરવત્ત કહુ નાથ ત્રિલોકધરી હાથ શીર તાપત્રિવિધ ટાળે નગર. ૧૫

રાધા લલિત સંવાદ.

પ્રભાત પદ મો (રાગ કાલેરો)

(જીભલરીરે તને હરી ગુણગાતાં, આવડું આળસ ક્યાંથીરે—એરાગ).

રાધા૦—પ્યારી સખી કરવું શું હવેઆ, ચિત્ત ચીરાયછે ચરરરરર;
પ્રિત કરી પાતળીઆ સગે, મરૂં મુઝાઈહું અરરરરર. પ્યારી. ૧
અધાર વનમાં એ ગયો મૂઝી, કાયા ધરજે મારી ચરરરરર;
ભયભાગે ઝકટક પગ છૂટે, પશ્રીણીત ધારા છરરરરર. પ્યારી. ૨
મન મોહનનાં મીઠાં વચનો, કાળજ કાપે કરરરરર;
પરવતના પ્રિતમ વિણ મારો, આંસુ વહે દ્રગ ખરરરરર. પ્યારી. ૩

પ્રભાત પદ મો (રાગ સદર)

લલિતા૦—પ્યારી રાધા રડતી આ રહેતું, નીરનયન અરે ભરભરના.ટક.
પ્રિત કરીના પ્રથમથી વિચારી, શોક હવે સખી કરકરના;
છુંસંગે તારે મારી આલી, લેશ હવે દિલ ડરડરના. પ્યારી. ૧
તુજ મન પ્રિતિ નહિ એને હર, ઘેલી થઇ વન ફર ફરના;
પરવતના પ્રિતમને દેખાડું, ચાલતું કહપાંત કરકરનાં. પ્યારી. ૨

રાધાજીની શ્રી કૃષ્ણ પ્રત્યે વિનંતિ.

પ્રભાત પદ મો (રાગ સુસણા)

(જાગ્યને જાદવા કૃષ્ણગોવાળીઆ, તુજ વિના ઘેનમાં કોણજશે એરાગ).

શીદ રોકો મને વાટમાં રામળા, દો જગા મહી મને વેચવારે;
વખત વિતે મહી મારૂં ખપશે નહિ, પાછી ધર જાઉંતો કંથ મારે. શીદ.૧
મે'લ ચીર માધવા ફાટશે માહરૂં, સાસુ પૂછે તેને શુંરે કે'તું;
વાટને ઘાટમાં રોકી રામા રહો, ના ઘટે આમ અખળાશું એવું. શીદ.૨

લાજમરગદશું છેક છોડી તમે, આજ મંદિર મમ શ્યામ આવો;
રંક પરવતના સ્વામી સોહામણા, લીજીએ આપણે ખુબ લેલાવો. શીદ. ૭

પ્રભાત પદ મો (રામ સદર)

નીલ આ વાટમાં ઘેન આ ચારતા, હાથ ગેડી પગે ખાવડીરે;
ગોપીકા રોકીને શુંય ઉભા રહો, વાટ જુવે ધરે માવડીરે. નિલ. ૧
ભેદ સૌ મનતણા હુંય સમજી ગઈ, કસ્તુરી વાટ સોધી શું મળશે;
પ્રિત કરવીજ તે રીતછે દોહલી, આખર આપ એથીજ ટળશે. નિલ. ૨
હાથ છોડો હરી શુંય રોકી રહ્યા, મોહપામી કહું શીરનામી;
દાસ પરવતના નાથને નીરખતાં, વહે તણી વેદના સર્વ વામી. નિલ. ૩

શ્રીકૃષ્ણ બાળલીલા.

(ભગ્યનેજાદવા કૃષ્ણ ગોવાળીઆ, તુજવિના ઘેનમાં કોણુજશે-એરાગ)

ગોપી ગોકુળની સૌમળીને, જશોદાકને આવી કહે કા'ન વારો;
લાલને લાડ ઝાઝાં લડાવોજશું, છેક વંડી ગયો છે વિચારો, ગોપી. ૧
પેશી ધરમાં અરે 'મન ઝાઝુ કરે, દૂધ દહીં ખોળીને ખુબ ખાયે.
સૌ 'સખાને વળી સાથમાં લેકરી, તેમને પણ સહુ દુધ પાયે. ગોપી. ૨
જો કદી મેલીએ હંચ દામે, મટુકી અમે તોયતે ગેડી મારી;
હાણી કરીને શહી તે તજે જઈ રહી, 'પય પીયે ધાર મૂખમાંય બારી ગોપી. ૩
એટલેથી પતાવીન પાછો વળે, મહી તણાં માટ કંઈ ફેડી દેગે;
જો કંઈ ઝાલવા તો તડે મારવા; દાંતીયાં તો કરી પૂઠ દોડે. ગોપી. ૪
જો અમે આરણે તાણું વાસ્યા છતાં, આવી ઉઘેડતાં માંય 'ભાસે;
મઠમાં રાખ ધરી બાળ એટા કરી, આંખમાં નાખી તે ઝટ ના'સે. ગોપી. ૫
બાળ બીજાં બહુ ગામ ગોકુળમાં, આથી અવધી તમોને શું કહીયે;

લાડવાયો બહુ દુઃખ તમને દીધે, પણ અમે શાયકી કબ્લ શહીયે. ગોપી. ૬
વારજો આજથી બાળને પઆળ કરતાં, અમે કેટલું સાંખી રહીયે;
જો કદી આળ કરશે ફરી આવી, પરવત્ત કે' મારશું સલ કહીયે. ગોપી. ૭

પ્રભાત ૬૧ મો (રાગ કાલેરો.)

(જલલહીરે તને હરીગુણગાતાં, આવડું આળસ ક્યાંથીરે-એરાગ)

કોથ કરીને માત જસોદા, બાળકને બોલાવેરે;	
ગોકુળની ગોપીના ઠપકા, નિત હડી તું લાવેરે.	કોથ. ૧
ઓરો આવતું મારી પાસે, છેઝ ગયોછે છાકીરે;	
ગોકુળમાં ઠપકા વિણુ મેલ્યું, ઘર એકે નવ બાકારે.	કોથ. ૨
ખીક બતાવી નામેં ધરથી, તેથી થયો તોફાનીરે;	
આજ નહિ માર્યા વિણુ મૂકું, દે ઝટ સાચું માનીરે.	કોથ. ૩
ગોપીના ઘરમાં પેશા તેં, શી શી ચોરો કીધીરે.	
બોલ કાનુડા એમ કહીને, સોટી કરમાં લીધીરે.	કોથ. ૪
તેં નવનિત હાલીંદુવ બાધું, કહે કેટલું જઘનેરે;	
શેં દામે મોકલીએ તેમાં, આવે ઠપકા લઘનેરે.	કોથ. ૫
રોજ શીખામણુ આપું તુજને, ઘરે ન તે કંઈ કાનેરે;	
આશી ઉદ્ધત કરવા શીખ્યો, માર્યા વિણુ નહિ માનેરે.	કોથ. ૬
તું તારે મન એવું સમજે, છોની એ બડબડતીરે;	
ઘડી રહીએ રીસ ઉતરે, રે'શે કીટ કીટ કરતીરે.	કોથ. ૭
પણુ આજે નવ છોડું તુજને, આજ દયા નહિ આવેરે;	
ખરી ખોડ બૂલાવું તારી, ફરી ન ઠપકા લાવેરે.	કોથ. ૮
એથી તો ગોકુળમાં કાઠ, પીટયા નહિ પરણુશેરે;	
કલંક લાગે કુળમાં ફૂક, 'વાંઢો ચૈ રડવડશેરે.	કોથ. ૯

૫ અડપલાં ૬ પહેલેથી. ૧ માખણુ ૨ લવારો (કચ) ૩ પરણવાગરનો.

હળવી છેકળ મુજને કીધી, આખા ગોકુળ ગામેરે;
એમ કહી શિક્ષા કરવાને, સોડી તો ઉગામેરે. કોષ. ૧૦
કે' સાચું મુખથી ઉચ્ચારી, હવે ફરીથી ખીશેરે;
પવરતના પ્રીતમને પૂછે, માત જશોદા રીશેરે. કોષ. ૧૧

પ્રભાત ૬૨ મો (રાગ સહર.)

કા'નકુંવર પાસે આવીને, કે'છે નીજ માતાનેરે;
ગોકુળની ગોપી સૌ જુડી, મૂળને મારો શાનેરે. કાન. ૧
હું કાલાવાલા કરી કહું તે, હર વિષે ઉતારોરે;
તોલ કરી તેનો માતાજી, વળતી મૂળને મારોરે. કાન. ૨
હું ગાયો ચરવા લઈ જઈ, નિત હડી પરભાતેરે;
સૌ ગોપી કહે ગાય અમારી, પણ હૈ જાતું સાથેરે. કાન. ૩
હત્તર મેં આપ્યો માતાજી, સૌ ગોપીને સારોરે;
નારા આપનો શું આંધેજો, કે છું ચાકર તારોરે. કાન. ૪
તે દીનથી માજી મુજ ઉપર, ગોકુળની સૌ ગોપીરે;
ગાયો નવ હૈ ગયો ચરાવા, તેથી રહીછે કોપીરે. • કાન. ૫
જો હું મળતો વાટે ઘાટે, માજી દ્રોધ કરીનેરે;
કે'છે તુજને માર ખવાડું, પીટયા પેટ ભરીનેરે. કાન. ૬
બ્રીજની નારી બડી ઠગારો, મળેન કાંઈ કાચીરે;
માજી દુધ દહીં નથી દીધું, વાત કહુંછું સાચીરે. કાન. ૭
એ વાતગરી વાતો કરવા, પરધર ટોળે થાયેરે;
માંકલડાં વંદાવન કરાં, ઘરમાં પેશી જાયેરે. કાન. ૮
ઘરમાં પેશી દુધ દહીં સૌ, નવનિત જોળી ખાયેરે;
આખર એની જાત અડપલી, ઢોળી ફેડી જાયેરે. કાન. ૯

એમાં શોણે વાંકજ મારો, માણ કો' વિચારીરે;	
નીત હી આવી તમને તો, દેશે ઠપકા નારીરે.	કાન. ૧૦
તેના આગળ કંઈ નવ ચાલે, અગાડની રીશ લાવેરે;	
માણ મારે માથે નારી, જૂઠાં આગ ચડાવેરે.	કાન. ૧૧
વળી વિચારો હું ખાળકએ, અળગા ઝાઝી આગેરે;	
અળ માઈ ચાલેશું માણ, મારી ઠમણાં ભાગેરે.	કાન. ૧૨
માતાણ હું સાચું બોલું, એછે જૂઠા બોલીરે;	
ખાધું પીધું નથી જરા મેં, હું નથી આવ્યો દોષીરે.	કાન. ૧૩
શું રસ્તામાં મૂકે નારી, કે માણ પી જાઉંરે;	
સાચું નવ માઈ માનોતો, કપરા સોગન ખાઉંરે.	કાન. ૧૪
એ પ્રજનારી બડી ઠગારી, પાખંડી પરમાણોરે;	
જૂઠું ખાયે જૂઠું ગાયે, તેવું સાચું માનોરે.	કાન. ૧૫
નવલખ ગાયો ધરમાં દુઝે, નવનિતની શી નવાઈરે;	
ખાતાં કોણ મને ખાળેછે, કે આવું હું ખાઈરે.	કાન. ૧૬
પણ આગળની રીશ માણ, મારે માથે પાડેરે;	
સાચું જુઠું કહી તમોને, મૂજને માર ખવાડેરે.	કાન. ૧૭
જીવગયે જુઠું નવ બોલું, માણ મન વિચારોરે;	
તેનો તોલ કરીને વળતી, માતા મૂજને મારોરે.	કાન. ૧૮
શુણી જશોદાએ કરમાંથી, સોટી ફેંકી દીધીરે;	
કા'ન કુંવરને છાતી સરસો, ચોંપી ખોડી દીધીરે.	કાન. ૧૯
કળા જૂઓ કેશવની કેવી, કેવું કહી સમજાવ્યારે;	
પરવતના પ્રિતમનાં વચનો, માતાને મન ભાવ્યારે.	કાન. ૨૦

પ્રભાત ૬૩ મો—રાગ સુલણા.

(જગ્યને જાદવા કૃષ્ણ ગોવાળીઆ, તુજ વિના ધેનમાં કોણ)

(તશે એ રાગ.)

ખાળનાં વેણુ શુણીને જશોદા વદે, ગોપીગોકુળની જૂહી જાવો;

સંપકરીને સહું ^૩રાવલધ આવીયો, આજને આજ જુહુ ચડવો. આજ. ૧
 ગાય નવ ચારવા લઈ ગયો કા'ન, તેથી સહુ કામની રીસ લાવી;
 માહરા આજને માર ખવડાવવા, તુત કરી આવું લડવાજ આવી. આજ. ૨
 આવીને ઉચરો દુધ દહીં ખાયછે, પેશી ધરમાં કરે જન ઝાઝુ;
 આજ નાનો કરે આજશું માહરો, કેમ માનું શુણી દિવ દાઝું આજ. ૩
 ગેડી મારી કરે કાણો મટુકી કહો, એવડી આજમાં ખૂદ શાની;
 તાણ વાચ્યાછાં ^૪ભૂવતમાં ભાસતો, વાત એ કેમ કો' જયમાની. આજ. ૪
 વાત આવી જઈ જો કરો અવરને, તો કરી તોલ તે કેવું બણુરો;
 આજથી ^૫રાહ એવી ખરી કામની, ગામ ગોકુળમાં ગાંડી ગણુરો. આજ. ૫
 સૌ પરાક્રમ તમારાં હવે જણીયાં, આજ સુધી હતી હું અજણી;
 આજને મારવા મેં કર્યું જ્યાદરે, સૌ કમાઈ તમારી જણાણી. આજ. ૬
 જવ પરધેર ^૬વાતુડી વાતોજ કરવા, તમે માંકડાં માંચ પેશે;
 ખાય દહીં દુધ નવનિત નિરાંતથી, માટ સૌ ફેડી ઢોળીજદેછે. આજ. ૭
 નેશું ટુંદું ન ચાલ્યો કંઈ કામની, જવ જદેન કરશે લવારો;
 રોજ પેશી જઈ જન કરશે ધણું, શું કરે તેલમાં કા'ન મારો. આજ. ૮
 માહરે ઘેર નવલાખ ગાયો પળે, દુધ નવનિતંની શું નવાઈ;
 માગ મળતો નથી મૂકવા' ગેલમાં, તો પછી કા'ન શુ મયખાઈ. આજ. ૯
 આજ મારો કહી આજ આવી કરે, તો કહું મારજો માર ઝાડી;
 સાંભળી એવું પરવત્ત સૌડીક, વાઝ કહી ગોપીનીજ ગેલ ચાલી. આજ. ૧૦

પ્રભાત ૬૪ મો (રાગ સદર)

ઘેર જઈ ગોપી નીજ ખાણું ખોલતાં, નંદનો તંન ધરમાંય ફરતો;
 દુધ દહીં ખાય કંઈ માટ ઢોળાયછે, એમ જોયોજ ^૧રમખાણ કરતો;
 તેવી પાછી ફરીને સખી ઘેર જૈ, ને કહેછે સખી શું વિચારો;
 કા'ન રમખાણ ધરમાં કરે માહરા, ઝાલવાનો મળ્યો લાગ સારો.

બૂલ કરી તે સખી તેહ છટકી જશે, તેડવા તું મને આંહી આવી;
 બેન બૂલી નથી કામ ચોકસ કર્યું, હું અહીં આવી સાંકળ ચડાવી;
 શુભી સૌ ગોપી ટોળે મળી આવી, ઉતાવળી વારના લાગી જરીએ;
 આરાણું ખોલતાં કા'ન શીઘ્ર તળે, મૂખ ધરી દુધ સુખથીજ પીયે;
 ગોપી કુંડે પડી કા'નને ઘેરીને, ઝાલવાનું કરે જેવી નારી;
 લાલ ગોપાળ તેવે ભરી મારતા, મૂખમાં દુધની પીચકારી;
 મૂંઝમાં રાખ ભરી નાખતા આંખમાં; દોટ દઈ દોડતાં માટ ફેડે;
 ચોળની આંખ સૌ લાલને ઝાલવા, ઝાઝો મન રીસ લાવીજ દોડે;
 દોડતાં કા'ન ગોપી તણે કર ચઢ્યા, સૌ કહે જૈશ હાવે નફાઓ;
 ખૂબ નવનિત ખાધું ધણા દિન, મૂસ્કેલથી આજ તું હાથ આવ્યો;
 છોડશું ના હવે ઠંડ પો'ચાડશું, ચાલતું તાલરી માત પાસે;
 સૌ અમે જૂઠી સાચીજ માતાદરી, આજ પતરાજ સૌ ને જણાશે;
 માંકડાં પેશી ઘરમાં દહીં દુધ સૌ, ખાઈ દોળે છ તે પણ જણાશે;
 બોલતી જૂઠડા પણ હવે આજતું, શું કહી છૂટશે માત પાસે;
 એમ કહી કા'નને કેડમાં ઘાલી, આનંદ તુરંગમાં લાગી તરવા;
 ચાલી પરવત્ત સૌ ગોપી ટોળે મળી, લાલની માત સંઘાત લડવા.

પ્રભાત કપમો (રાગ સહર)

ગોપી સૌ ઉચરે રીસ લાવી, જશોદા શુભો વાત આ સત્ય કહીયે;
 આ લલિતાતણાધરવિષે કા'ન, નીરખ્યોવળી ઢોળતાં દુધ દહીંએ ગો. ૧
 ફેડી સૌ માટને દુધ દહીં ઢોળી, રમખાણ કેવું કર્યું તે તપાશે;
 ખાતરી તો જશોદાજતમને થશે, બાળ નાનો છ તે સૌ જણાશે. ગોપી ૨
 ટેવ એને પડી ચોરી કરવા તણી, એક ઘડી જ'પવા દેન જણાશે;
 આવી કે'તાં કંઈનું કંઈ એડવે, તે તમે સર્વ સાચુંજ માનો. ગોપી ૩
 તેડવા આવીએ કા'ન દેખાડવાં, જેયું જૈને અમે લાંખચીતે;

તો અમે કા'ન શીકા તમે મૂખધરી, સુખથી દુધ દીઠોજ પીતે જો. ૪
 એટલે સૌ અમે જાલવાને ધરી, તોભરી દુધની પીયકારી;
 મારી' વળી મુકમાં રાખ ભરીઆંખમાં, નાખી નાઠોજ દૈદોટ ભારી. જો. ૫
 દોડતાં દોડતાં દાંતીયાં તોકરે, એ વિના બાળ એળા વધારે;
 આંખએળાંતી દૈદોટ દોડીઅમે, તોયના હાથ આવ્યો અમારે. જો. ૬
 તેહ આવ્યો હશે ઘેર પૂછો તજ, લાડ બહુ બાળને ખીક આપી;
 માનશે તો સહુ 'દંડ દેનાં કરી, આજ એવું ન કરશે કદાપી. જો. ૭
 'પાળી સોનાની પરવત્ત શું પેટમાં, મારવાની કહો મન વિચારી;
 મારશે શું અમે બાળ ચારિત્રથી, હદ આવી અમે સૌજ હારી. જો. ૮

પ્રભાત ૬૬મો (રાગ સદર)

બવગવો સહુ જોખી જોકુળની, એજછે કામ ધંધો તમારે;
 એક ઘડી ઉપરે આંહી આવી હતી, શું વળી લાવી ફરીયાદ ભારે. જવ. ૧
 જૂઠી જૂઠી સહુ કા'ન મારો કહું, હાલજો^૩ લે ગયો ચારવારે;
 તો શી રીતે કહો એટલીવારમાં, આવીને કીધ રમખાણ ભારે. જવ. ૨
 વારી વિશેષ બ્યાં હોય તેમાં પડી, શું કરે એક બહુ લાલ જલારો;
 તેમ જોખી તમે પાંચ પચ્ચીશથી, શુંકરે એકસો બાળ મારો. જવ. ૩
 શું ગજુ એહનું દોટ દઈ દોડતાં, હાથ નાવ્યો કહીને મનાવો;
 એ ભરે એક તેવે ભરો ત્રણ, ડગતાં તમે બેલતાં લાજ લાવો. જવ. ૪
 સૌ તમે કામનીનાજ ચારિત્રથી, શું કરે બાળ ચારિત્ર વૃદ્ધી;
 કેટલું આંહી આવી અડાવો તમે, છેક શું જીભની થાવ જૂદી. જવ. ૫
 આવશે ના ફરી તૂત આવું કરી, ને વૃથા લાજ શાને ગુમાવો;
 આફ તમને કહું મારજો માર, યાતો પછી બાળને આંધી લાવો. જવ. ૬
 બાળ મારો ન એવું કદી આદરે, આજ એ સંચરે પંથ મીધે;
 લોપછી રાજ લે આવશે તૂત, પરવત્ત કયમ પાલવે દંડ દીધે. જવ. ૭

૧ શિક્ષા (સજ) ૨ છરી ૩ ગાય ૪ દેવતાનો ખોટારો

પ્રભાત ૬૦ મો (રાગ સહર)

હા જશોદા અમે સર્વ જ્ઞાત્રી, તમે એકલાં સત્ય ગોકુળ ગામે;
 પાંર આને કરો કેટલી આગતી, ગાંડશે મોટપણમાં નનામે હા. ૧
 વૃક્ષ પૃથ્વી હોય ત્યાં સુધી પાણ્યું વળે, વાળવા જેમ હિરમાંય ધારો;
 તેમ છોટાપણુ ટેવ જે નાટણી, મોટપણુમાં હું ટળશે વિચારો. હા. ૨
 બાળપણમાં ગતાવી નહિ બીકને, મોટપણુમાં કરે વારવારે;
 મૂર્ખ માઆપનું એજ લલ પૂત્રહો, કાકડી લે તંડે ખારવારે હા. ૩
 લાડ છોટાપણુ જે લડાવો તમે, મોટપણુમાં થશે દુઃખકારી;
 નેયણી કાડ કાઝુ જવાદો તમાર, અમે સત્ય કહીએ વિચારી. હા. ૪
 એની અદ્ભુત કળા છેકળી જાયના, દુઃખ દે આવી અમનેજ કાઝુ
 આવા તમને કહેતાં તમે કિતલાં, રીસ કાવોજ માનો નસાયુ હા. ૫
 તો હવે કીકછે બાંધીને લાવશું, તો શુ મોટું રહેશે તમારું;
 વેણુ પરવત શુભીને જશોદા, વદેછે જરા બોલ વિચારી રાહ. હા. ૬

પ્રભાત ૬૮ મો (રાગ સહર)

બોલતાં બોલતાં છેક શું જવ, બેંકી તમે બ્રીજની બ્રિજનારી;
 હું નથી બોલતી તેમ વાધે તમારું, બહુ જોર બોલો વિચારી. બોલ. ૧
 ગામ ગોકુળની નારી સૌ છે, ઠગારીજ પ્રપંચી પાખંડી વાહ;
 દુધ કહીં ઢોળી જતેજ આવી હશે, તો કહો કાણુ જાણેછ વાહ. બોલ. ૨
 મૂર્ખ કોને કહોછો તમેમૂર્ખ, જાને વૃથા રાવ લે રોજ આવો;
 બ્રીજના લોકભેગાકરોના ડરો, લેશ લડતાં નહિ લાજ લાવો. બોલ. ૩
 બાળ મારો બહુ લાડવાયો મને, દુઃખ દેશે શું તેમાં તમારે;
 આવા ઠગબાજીથી હું ઠગાઈ નહિ, કે'ણુ સાચુંન માનું લગારે. બોલ. ૪
 બાળ મારો બિચારો ગયો ચારવા, ગાયનું રવું લેને કહાણું;

જવ જવથી કહું કેટલું કામની, આવશે નાલઈ તૂત આવું. બોલ. ૫
 એવડી બાળમાં શી કળા જયના, તે કળી કાણુ માનેજ વાર;
 જાલી જવ લાવશે તોયશે ખાતરી, માહરી શલ્ય માનું તમારું. બોલ. ૬
 કેટલું જૂઠુંતે *કિયના હોય, *કિંચીત તમે ત્યાં જણાવેજ પાણી;
 વેળુ પરવત આવ્યાં શુણીને વહે, અપીસાગવં ઉરમાંય આણી બોલ. ૭

પ્રભાત ૬૯ મો (રાગ સદર)

આવીને આવી કરી વાર કા' કેટલી, બાળને લાડ જાઝાં લડાવી;
 આવી જ્યાં રોજ વારસ મજે બાળને, તોપછી રોંન તે જય ફાવી. આવી. ૧
 લાડ લાખો લડાવેજ તેમાં અમારે, કહો શું પડી પીડ આવી;
 બાળને વારીયે આજ કરતાંજ, તોતો પછી કાઈ કે'શેન આવી. આવી. ૨
 પૂરી પ્રપચી પાખંડી નારી, ઠગારી કહો કે'ણુ ક્યમ શાંખી રૈયે;
 છોતમે સાચવાળાં શહુ જ્ઞણીયાં, બોલતાં બોલ વિચારી રૈયે. આવી. ૩
 બાળજે નાનપણમાંથી બગડે બહુ, તેડનું એજ કારણુ વિચારો;
 તેછતાં બાળને લાડ જાઝાં લડાવો, બન્ને બાર ઘરશે તમારો. આવી. ૪
 ઘરવિષે એ થઈ ગરીબ ફરતો હશે, બાર બહારીનો છેન આરો;
 વડતણાં વાંદરાં એ ઉતારે સહી, તેહને દેહમણો દિવ ધારો. આવી. ૫
 છે પ્રમાણીક પાણું આપમાં કેટલું, તેડ જ્ઞેતાં હતાં આજ ધારો;
 બાંધીને લાવજે બાળને શું કહો, આરણો કા'ન નીરખો તમારો આવી. ૬
 એમ કહીને જશોદાજીને સાંપતાં, તો લલિતા તણો બાળ ભારો;
 આવું કૌતક થયું જોઈ વિશ્વમય થઈ, બ્રીજનીનાર સૌ મનવિમારો. આવી. ૭
 જવ જૂઠી જશોદા કહે તૂત આવું, કરી પામીયાં શુંય લાણી;
 કા'નવરની કળાતે ન કળીજય; પરવત સહુ નારપડી કંબલાણી. આ. ૮

પ્રભાત ૭૦ મો (રાગ સદર)

ગોપી સૌ કંબલાણી પડી ઘેર જઈ, *તર્ક વિતર્ક લાગીજ કરવા;

+ કાલ્પ * જરા ૧ હુ:ખ ૨ ગરિય ૩ ફાયદો ૪ વિચાર

આ શું કૌતક થયું હે લલિતા સખી, ક્યાં ગયાં આપણે આજલડવા. ગો. ૧
 કા'નધરી રીસઃ ઉરમાં અતિ આજથી, એક ઘડીયે નદેશેજ કરવા;
 આજ મૂશકેલ થી ઝાલીયોતો વળી, એથી શું અવરઉપાય કરવા. ગો. ૨
 આરણ્યાં બંધ કરી તાણું ને વાશીયે, તોયપણુ પેશી ધમશાણુ વાળે;
 આશી લડવાતણી સુઝી મતિ સર્વને, સુખ કરતાં થયું દુઃખ ભારે. ગોપી. ૩
 આવતો એકમે પણુ હવે તો વળી, પાંચ પચ્ચીશ લૈ ગોપ વાંશે;
 આવી પેશી જશે દુષ્ક દહીં ઢાળશે, ફાડશે માટ એ કયમ ખમાશે. ગોપી. ૪
 ભોગ પૂરા મળ્યા સુઝતું કંઈ નથી, શી રીતે કામ ધધે જવાશે;
 માર્ગમાં ને મળ્યો ભાંડશે સર્વને, ગર્વ ધરી પાંદરે પાણી પાશે. ગોપી. ૫
 ને કદી કંશ પાસે જઈ જમ્યોએ, તેહ પણુ એદને શુંય કરશે;
 નંદના ફંદને કાણુ જાણે કહો, એ દેહયાતી શુધી નક્કી નડશે. ગોપી. ૬
 આવું ને પ્રથમથી લેશ જાણ્યું હતે, તો ન કદી જાત તકરાર લઇને;
 ઉલટી આપણે ગામ ગોકુળમાં, આ થકી તો વગોવાઈ જઈને. ગોપી. ૭
 ને હતું રેભાવી તેતો બન્યું સર્વથા, શું વિમાશાણુ કરે તાપ શમશે;
 ઉચરે છે લલિતા સખી એમ, પરવત્તનોર્યામ શું છેક દમશે. ગોપી. ૮

પ્રભાત ૭૧ મો (રાગ કાલેરો)

(અલલડીરે તને હરીગુણગાતાં, આવડું આજસ ક્યાંથીરે એ રાગ.)

વૃજનારી વિમાસણુ કરતી, સૌ સૌના ઘર જાયેરે;
 સૌના અંતરમાં ઉડા કંઈ, તર્ક વિતર્કજ થાયેરે;
 ક્યાં આવી અવળી મત સુઝી, પાણી પાંદરે પાશેરે.
 તો પછી આખર આ ગોકુળમાં, શી રીતે રહેવાશેરે.
 વૃજ વનીતક વિચારે એવું, કા'ન વિચારે ઠંડુંરે;

૧ જીવતાસુધી ૨ બનવાકાળ ૩ પરતાવો ૪ દુઃખ ૫ દુઃખદેશે
 ૬ મતિ-બુદ્ધિ

લાગ મળે એ સૌ લલનાને, ખરે ખર્ષે દુઃખ દેવુંરે.
 એમ વિચારીને વિધિભર, નિત્યે લાગ તપાશેરે;
 એમ કરતાં આવ્યું ઉત્તમ, પર્વ મહોદ્દા પાશેરે.
 તે દિવસે વૃજની નારી સૌ, ગર્ભ જમુનાજી ના'વારે;
 લાગ મળ્યા માધવને સારે, લાગ્યા મન જમકલાવારે.
 ભક્તો લાગ ભાળી વનમાળી, વનીતાને દુઃખ દેવારે;
 ક્રેડ કરીને કેશવ ચાલ્યા, કરે ભવાડા કેવારે,
 લીધા ગાવાળા પણ ઝાઝા, સામળીઆએ સંગેરે;
 સુનાં મંદિર ઉધારીને પેઠા માંય ઉમગેરે.
 દુધ તણી દોણી સૌ ખોળી, પાતળીયે પય પીધુરે.
 ગારસમાંનું મહી માખણસૌ, ફેડી દોળી દીધુરે;
 રેલમછેલ કરી મહી માખણ, આખા ઘરમાં રેલ્યુરે;
 કંઈ ગોવળાને પાયું કંઈ માંકલડાંને મેલ્યુરે;
 પાણીનાં બેડાં પણ પોતે, રીસે નાખ્યાં ફેડીરે.
 ગાયોને ધવરાવી દીધી, વાછરડાંને છોડીરે;
 વાંસેથી જે ડફળાં ઘર્ષે, ગાયો મરી નસાડીરે.
 સૌ અનાજના ઢગલા મીઠા, ફેડી દાટા કા'ડીરે;
 દિવેલ ધીન તેલ નળાં સૌ, વાસણ ઉધાં વાળ્યાંરે.
 સૂતાં બાળકને હાં ચોટી, પોક પોક રડાવ્યાંરે;
 કરી એવું તોફાન કૃષ્ણજી, ત્યાંથી ચટપટ ચાલ્યારે.
 આવી બીજા મંદિર માંડે, ગાવાળા સહુ ધાલ્યારે;
 ભાંપણ ખાધું પીધું ને કંઈ, ગોવાળાને પાઈરે.
 ગારસ કંઈ ફાડ્યાં દોળ્યાં કંઈ, હરજીએ હરખાઈરે;
 ત્યાંથી ત્રીજે મંદિર પેઠા, કા'ન મગનમાં માંલેરે.
 ભાંપણ તેવી ધૂમ મચાવી, ગોપીનું ઘર ધાસેરે;
 માંકલડાંને મહી ધાલીને, તાળુ વાસી ચાલ્યારે.
 ચોથે મંદીર આવી ઉભા, ગરબડ, ગોટા વાળ્યારે;
 મહાન રાખી કાંઈ માધવે, શું કહું મુખથી માંડીરે;
 વારા ફરતી વારે આણી સધળે માંકણ માંડીરે.
 ત્યાંથી પાછા વળીયા વિઠલ, લોવન આપ પધાર્યારે;

એની કળાને કોઈ નવ પો'ચે, ગોપીનાં ધર ધાલ્યારે.
 ખાલે રચન લેપ કરીને, સુતા સોડજ તાણીરે;
 એલે આઘ્યાં જમુનાશીથી, નંદરાયનાં રાણીરે.
 સુતેલા સામળીઆં જોઈ, પોતે માતા પૂછેરે;
 બ્રેદા હજીએ સુઈ રહ્યા છે, સાથી શુંય થયુંછેરે.
 વેણ સુણી માતાનાં આહુન, મન વિચારે કુવુરે;
 ભવાઈતો સારી ભજવી પણ, હવે શો ઉત્તર દેવુરે.
 હળવે રહીને હનજી બોલ્યા, માતા પ્રત્યે વાણીરે;
 માતા મારે મરતક દુઃખે, સુતો સોડજ તાણીરે.
 નથી ખમાતું માથ મેંધી, જાણે તૂટી પડશેરે;
 સુતો પણ શાતા નથી વળતી, જાણે જીવ નીકળશેરે.
 એમ કહીને રડવા લાગ્યા, આંખે આંસુ આંખીરે;
 કળાન કેશવનીજ કળાઈ, માતા મન ગભરાણીરે.
 છાતો બેદા રડીશ માં તું, હવળાં એ મટી જશેરે;
 એમ કહી રડીએ લઈને, માતા મન વિચારેરે.
 આ બધા ક્યાંથી વળીઆવી, દૈવે દુઃખ બહુ દીધુરે;
 લાડકવાયા લાલ માદરા, કહીને ડચુંબન કીધુરે.
 કર્મ અમારાં છે બહુ જોષો, ઘણી ઘણી છે વિતીરે;
 કંઈથી કંઈ આજુદહતી પીડા, આવેછે ઓચિંતીરે.
 એમ કહીને મરચું મીઠું, લાવ્યાં મૂડી વાળીરે;
 બડબડતાં ચૂલામાં નાખ્યું, સાતવાર ઓવારીરે.
 વળી ભરે વાસણ વારીથી, કાળી ચીથરી કા'ડેરે;
 તેલે બોળી સગગાવીને, તેમાં દીપાં પાડેરે.
 એણી પેરે જરખ ઉતારે, કા'નકુરવડી માતારે;
 ચીસાં પાડે પડતાં દીપાં. તેમ ઘણાં ઘભરાતાંરે.
 હાય બાપ આ કેવી દૃષ્ટા, છે બાળકને મારારે;
 તરત ભૂવાને તેડાવીને, મૂકાવ્યા ઉતારારે.
 માધવ જોઈ મન મકલાતા, બડી મોહની માયારે;
 ઓળખ છે મારી નવ એને, જાણે માનવ કાયારે.
 કેવું આ કલપાંત કરેછે, મૂજને બાળક જાણીરે;
 હાંમ ભૂવાતો બાળી પોતે, હસતા સારંગ પાણીરે.

ઝેટલે આવી જમુનાજીથી, વૃજનારી અલભેલીરે;
 ઘરમાં પેસતામાં દીકી, રેલમહેલ કરલીરે
 સખી લલિતાએ સાહેલી, ખૂમ દષ ખોલાવીરે;
 દેખાડી કે'છે આ કોણે, કીધ ભવાઈ આવીરે.
 ઝેટલે આવી ખીજ કે'છે, અલીશું તમને કે'તુરે;
 જનન કયુંછે માંડે જાડું, ઘટેન આંહી રે'તુરે
 અરસપરસ એમ દોડી આવી, ધૈ ભંગી વૃજનારીરે;
 સૌ કરતકઆ કાનુડાનું, માગો વાતજ મારીરે
 એમ વિચારી ટોળે ધૈને, સૌ વૃજનારી આવીરે;
 કે'છે કેશવની માતાને, રૂદીયે રીન્નજ લાવીરે.
 બાળકને બે'કાવી દીધો, શો તિનાર તમારોરે;
 કાનુડો આવી અતિ પોંડે, રાખે નવ કંઈ આરોરે.
 આજ ગયાં જમુનાજી ના'વા, સુણો ઝેટલે આવીરે;
 સૌ ગોકુળમાં માંકણ માંડી, શું મારો છ દેખાવીરે.
 નહિ આશીઆજાં અમે તમારાં, આવું નવ વેઠાશેરે;
 વેઠીશું આવું ત્યારે ક્યમ, ગોકુળમાં રહેવાશેરે.
 વેણ સુણી કેશવની માતા, કે'છે દ્રોધ કરીનેરે;
 રાજે ઇપકા લઈને આવો, જૂઠો ઢાંગ ધરીનેરે.
 શું બતલાવો બીક ગળી સૌ, બોલીને બહુ બળમારે;
 માથું એનું તો દુઃખે એ, સવારનો છે ઘરમારે.
 છેક બની જમ્યાં શું જૂઠી, લાજસરમ કંઈ ધારોરે;
 બાળક સૌની આંખે ચડીઓ, રહ્યાન તેથી સારોરે.
 કા'નકુંવર માતા નવ દેખે, એમ ગોપી જગમ લાગીરે,
 આ બદે કીધું અણુસારે, સમજનવે વૃજનારીરે.
 વળી કહે માતાને મેંથી, નવ રે'વાયે દરદરે
 ધીરે રહી ગોપી જગ જાંખી, માધવ મૂઠો મરડેરે.
 કહે જશોદા સવારનો કંઈ, ગયો નથી છે ઘરમારે;
 તો શી રીતે આવ્યો મારો, કા'નકુંવર મંદીર તારે.
 કામણગારી છો વૃજનારી, બડી ઠગારી કા'વોરે;
 જૂઠા બોલી બવ અહીંથી, જૂઠાં આજ ચડાવોરે.

સુણી કહે જુજનીનારી સૌ, એ પાખંડી પૂરોરે;
 કેવું સ્મીય કરીને સૂતો, મજેન કાંઈ અધુરોરે.
 તમ આગળએ સિદ્ધ થવાને, જૂઠું મુખથી ડબરડોરે;
 તમે ન દેખો એમ અમારા, સામી મૂંઝો મરડોરે.
 કળાન એની કળી શકાયે, ગહન ગતિએ ન્યાનીરે;
 શીવ બ્રહ્મા પણ પાર ન પ્રીછે, માતો વાત અમારીરે.
 અદ્ભૂત લીલા એની બલ્લો, જેને જ્ઞાન ત્રિકાળેરે;
 ખાળક એને લહો તમે પણ, એનાં મૂળ પાતાળેરે.
 શુર શનકાદીક પારન પામે, તો ગતિ કાણુ અમારીરે;
 પરવતના પ્રિતમથી અવધી, અમે ગઈ સૌ હારીરે.

મનોપદેશ.

પ્રભાત ઉરમે—રાગ ગુલણા.

(જાગ્યને જાહવા કૃષ્ણ ગોવાળીયા; તુજ વિતા ઘેનમાં કોણુ
 જાશે—એ રાગ.)

સમજ મન સાર સંસારમાં છે નહિ, સુખ સંસારનું સ્વપ્ન જેવું;
 ખેલ નાટક તણો આય જ્યમ પાત્ર, જાહવાય લગ જાણુ જગનાટન એવું. સમ. ૧
 જે ઘરે નોખતો વાજતી રાગ, છત્રીશ રૂપ થતા રોજ ન્યારા;
 તેહ જીવન પડ્યાં ખાવી ખંડેર થે, ઉડતા તે રથગે કાગ કાળા. સમજ. ૨
 રાજ ધન કાજ લાખો લડ્યા રાજવી, મરણુ પામ્યા કરી માઈ માઈ;
 સંચી મૂકીગયા સાયકર્મ ના ગયું, ગતસમે તેમ નથી કોઈ તાઈ. સમજ. ૩
 અદ્વપસુખ માટ તું ઘાટ જોટા ન ઘડ, મમત મિથ્યા ન કરી તાણુ તાઈ;
 આવ્યો અવસર કોટા આ અમૂલો અરે, તું ખરે સાર્ધોલેકામતાઈ. સમજ. ૪
 સત્ય વસ્તુ કશી છે ન સંસારમાં, જે તું નજરે જુએ તે જનાઈ;
 સત્ય શ્રી રામનું નામતે જાણુજે, સર્વથા સદ્ગતિ આપનાઈ. સમજ. ૫
 મોહના કંદમાં આંધ આપે થયો, પાંશરો પંથ શી રીતુ દેખે;
 દાસ પરવત કહે હોય ગુરૂની કૃપા, રોજ કહ્યાણુનો પંથ પેખે. સમજ. ૬

(ઇતિ શ્રી પ્રભાત પોથી)

જાહેર ખખર

પુસ્તકનું નામ.	કિંમત	પોસ્ટેજ
સંગિત સમરાવણ નાટક	રૂ. ૦-૮-૦	માઠ
સુકલતિથિ મહાત્મ	,, ૦-૨-૦	
જાદુગર (એક રમુજી વાર્તા)	,, ૦-૨-૦	,,
સાર્વજનિક દિલપસંદ ગાયન	,, ૦-૨-૦	૦-૪-૬
વિદ્યાવિનોદ બાવની	,, ૦-૦-૬	૦-૦-૬
પ્રભાત પાથી	,, ૦-૩-૦	૦-૦-૬

ઉપર જણાવેલાં પુસ્તકો નીચે ક્રમસંઘે ઠેકાણેથી રોકડી કિંમતે તથા વી. પી. પારસલ કરી મોકલવામાં આવશે જરાબ માટે ટીડીટ કે રીપ્લાઇ કાર્ડ કરશે તોજ ધ્યાન આપવામાં આવશે. નોટપેડ પર લેવામાં આવશે નહિ. માદ રાખવું કે બીજાઓની માફક પુસ્તક ઉપર ખમણી ત્રમણી કિંમત અમેએ ગોઠવી નથી. ફક્ત પુસ્તકના પ્રમાણમાંજ કિંમત મૂકી એકજ બાવ રાખેલો છે એ ઉપર વિદ્યાસ રાખવા અમારી માહુક થનાર સાહેબોને ખાસ બલામણ છે. સામટી મંગવનાર સાહેબોએ કર્તાને લખી તે બાબત ખુલાસો માંગવો ઉપરનાં પુસ્તકોમાંનું કરકાર્થ પુસ્તક નાપસંદ પડે તો તેના લીધેના થેસા પાછા આપી પુસ્તક પાછું લેવા અમે તૈયાર છીએ.

મળવાનાં ઠેકાણાં

જણોર—કર્તા પાસેથી.

બરચ—રા. કાશીરામ જ્ઞેલાઇ, બુક્સેલર પાસેથી. ઠે. લલુભાઇનોચકલો.

વડોદરા—રા. નંદલાલ હરગોવિંદદાસ. વકીલ ઠે. સામળખહેચરની પોળ.

અમદાવાદ—યુનિયન પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ કંપની લીમીટેડના મેનેજર પાસેથી.

મુમ્બઈ—મેન જોકાર હરોબાઈ મસજીદઅંદર કન્યાશાળાનાં હેડમીસ્ટ્રેસ પાસે.

ઝાડેશ્વર—રા. હરીલાલ ઉમીયાશંકર, મહેતા પાસેથી.

કર્તા—પરવતસિંહ હુમીરસિંહ,

જણોર શુભ આ. ભારતર—પોષ્ટ, અમાર મામ

